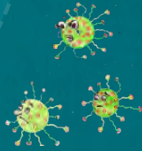

Μονόλογοι σε καραντίνα

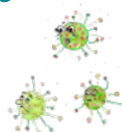
Έφηβοι πρόσφυγες
γράφουν
στον καιρό
της πανδημίας

Μονόλογοι σε καραντίνα

Έφηβοι πρόσφυγες γράφουν
στον καιρό της πανδημίας

Πανελλήνιο Δίκτυο για το
Θέατρο στην Εκπαίδευση

μέλος του Διεθνούς Οργανισμού για το Θέατρο στην Εκπαίδευση (IDEA)

Αθήνα 2020

Μονόλογοι σε καραντίνα

Έφηβοι πρόσφυγες γράφουν στον καιρό της πανδημίας

Αθήνα 2020

© Πανελλήνιο Δίκτυο για το Θέατρο στην Εκπαίδευση

ISBN: 978-960-9529-06-8

Επιμέλεια: **Νίκος Γκόβας, Κατερίνα Αλεξιάδη, Νικολέττα Δημοπούλου**

Μετάφραση από Φαρσί: **Reza Gkolami**

Μετάφραση από Αραβικά: **Mohammed-Raad Hammami**

Μετάφραση από Σομάλι: **Fatima Ali**

Μετάφραση από Γαηλικά: **Αλεξάνδρα Βασιλοπούλου, Ειρήνη Κακρημάνη**

Επεξεργασία κειμένων: **Δήμητρα Διδαγγέλου, Νίκος Καλαϊτζίδης, Ελένη Σβορώνου, Κατερίνα Αλεξιάδη**

Γλωσσική επιμέλεια: **Κατερίνα Αλεξιάδη**

Διορθώσεις: **Νίκος Γκόβας, Κατερίνα Αλεξιάδη**

Καλλιτεχνική επιμέλεια, Σχεδιασμός εξωφύλλου: **Λίζα Παντελιάδου**

Η εικονογράφηση βασίστηκε στις ζωγραφιές των παιδιών

Το παρόν έργο προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου και τις διεθνείς διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Επιτρέπεται η χρήση για εκπαιδευτικούς και καλλιτεχνικούς σκοπούς χωρίς εμπορική εκμετάλλευση. Για κάθε άλλη χρήση απαιτείται έγγραφη άδεια.

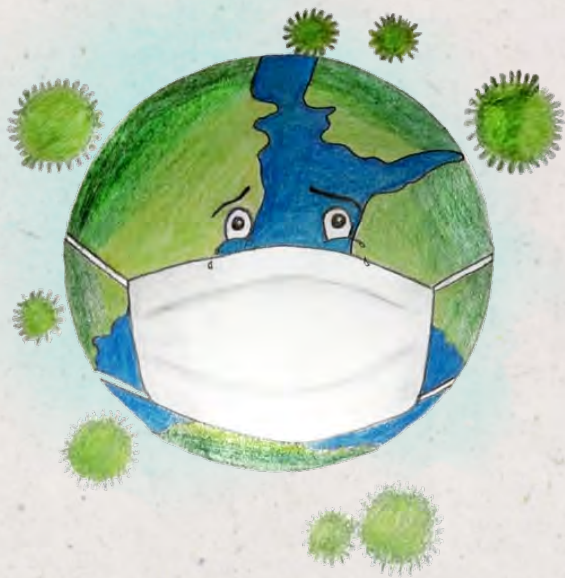
Διανέμεται δωρεάν.

Το Πανελλήνιο Δίκτυο για το Θέατρο στην Εκπαίδευση είναι επιστημονική ένωση – μη κερδοσκοπικό σωματείο και μέλος του Διεθνούς Οργανισμού για το Θέατρο στην Εκπαίδευση (IDEA).

Τηλ. 2106541600

www.TheatroEdu.gr / Info@theatroedu.gr / humanrights@theatroedu.gr

Η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες είναι ένας διεθνής οργανισμός με αποστολή να σώζει ζωές, να προστατεύει τα δικαιώματα και να διασφαλίζει ένα καλύτερο μέλλον για πρόσφυγες, αναγκαστικά εκτοπιζόμενους και ανιθαγενείς. Αντιπροσωπεία στην Ελλάδα: www.unhcr.gr/great@unhcr.org

Μονόλογοι σε καραντίνα

Το υλικό σε αυτό το βιβλίο είναι αποτέλεσμα ενός κύκλου διαδικτυακών εργαστηρίων γραφής, που έγιναν από τον Απρίλιο έως τον Μάιο του 2020 με 24 έφηβους και έφηβες πρόσφυγες στο πλαίσιο της δράσης «Μονόλογοι σε καραντίνα».

Τα κορίτσια και τα αγόρια, που συμμετείχαν στη δράση, γράφουν για το πώς βίωσαν τις ημέρες της προσωρινής καραντίνας.

Τι επιπτώσεις είχε ο περιορισμός στη ζωή τους και τι επίδραση είχε αυτή η περίοδος στις προσδοκίες, στις επιδιώξεις, στα εμπόδια και στον αγώνα που δίνουν καθημερινά;

Η δράση αυτή είναι μέρος του προγράμματος «Κι αν ήσουν εσύ;» - ένα πρόγραμμα ευαισθητοποίησης στα ανθρώπινα δικαιώματα και σε θέματα προσφύγων, με χρήση τεχνικών θεάτρου και εκπαιδευτικού δράματος.

Το πρόγραμμα υλοποιείται από το Πανελλήνιο Δίκτυο για το Θέατρο στην Εκπαίδευση σε συνεργασία με την Έγνατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες στην Ελλάδα από το 2015.

Επισημαίνεται ότι τον Ιούλιο του 2020, όταν ολοκληρώθηκε αυτή η έκδοση, παρόλο που τα περισσότερα περιοριστικά μέτρα σε σχέση με την πρόληψη εμφάνισης και διασποράς κρουσμάτων του κορωνοϊού είχαν αρθεί για τον γενικό πληθυσμό της χώρας, εξακολουθούσαν να βρίσκονται σε ισχύ μέτρα περιορισμού της κυκλοφορίας των διαμενόντων στα κέντρα υποδοχής στα νησιά και στα κέντρα φιλοξενίας προσφύγων στην ενδοχώρα, όπου διαμένουν κάποιοι από τους έφηβους, που συμμετείχαν στη δράση αυτή.

Κάθε κίνηση μετράει

Το 2020 θα μείνει χαραγμένο στη μνήμη όλων μας ως η χρονιά που η ανθρωπότητα βρέθηκε αντιμέτωπη με μια πρωτόγνωρη κρίση υγείας, μια πανδημία. Οι περισσότερες χώρες έλαβαν μέτρα για την προστασία της δημόσιας υγείας, τα οποία αναγκαστικά περιορίσαν για κάποιο χρονικό διάστημα άπλητα ανθρώπινα δικαιώματα, όπως η ελεύθερη μετακίνηση. Ο περιορισμός αυτός ήταν επίσης μια εμπειρία πρωτόγνωρη για πολλούς από εμάς. Όχι όμως για όλους.

Για τους 26 εκατομμύρια πρόσφυγες σε ολόκληρο τον κόσμο η στέρση ή η καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους αποτελεί μια γνώριμη πραγματικότητα. Είναι πολλή φορές ο λόγος που τους αναγκάζει να εγκαταλείψουν τα πάντα πίσω τους αναζητώντας ασφάλεια και προστασία για τους ίδιους και τις οικογένειές τους. Μια αναζήτηση, που τους έχει μάθει τι σημαίνει να ζεις στην αβεβαιότητα και να βλέπεις τη ζωή σου να ανατρέπεται από τη μια στιγμή στην άλλη.

Μπροστά στην κρίση του κορωνοϊού όμως νιώσαμε ότι είμαστε όλοι ευάλωτοι. Βρεθήκαμε αντιμέτωποι με έναν ιό, που δεν γνωρίζει σύνορα και δεν κάνει διακρίσεις, παρόλο που εκθέτει σε μεγαλύτερο κίνδυνο τα πιο αδύναμα μέλη της κοινωνίας, όπως τους πρόσφυγες και τους αναγκαστικά εκτοπισμένους ανθρώπους. Η κρίση αυτή έθεσε σε δοκιμασία τις δυνάμεις και τις αντοχές μας και έφερε στο προσκήνιο τις συστηματικές ανισότητες στις κοινωνίες μας. Μάς έκανε όμως και να συνειδητοποιήσουμε πόσο συνδεόμαστε και εξαρτόμαστε από όλους τους άλλους. Για να είναι ο καθένας και η καθεμία από εμάς υγιής πρέπει να είμαστε όλοι υγιείς.

Στην εποχή της πανδημίας, είδαμε, μάθαμε και διαβάσαμε για πράξεις προσφοράς, συνεργασίας και αλληλεγγύης από κάθε γωνιά της γης με κοινό όμως στόχο την αντιμετώπιση του COVID-19. Εθελοντές πρόσφυγες οργάνωσαν ομάδες ενημέρωσης σχετικά με τον κορωνοϊό μέσα σε προσφυγικούς καταυλισμούς. Άνθρωποι έσπευσαν να βοηθήσουν συμπολίτες τους ηλικιωμένους ή ανθρώπους σε ανάγκη, ανεξάρτητα από χώρα καταγωγής, χρώμα και καθεστώς. Γιατροί, νοσηλευτές και φροντιστές, ανάμεσά τους πρόσφυγες και μετανάστες, βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή της μάχης ενάντια στον ιό φροντίζοντας ασθενείς και σώζοντας ζωές.

Μέσα από αυτή την κρίση, είδαμε για ακόμα μια φορά τι σημαίνει στην πράξη η ανθρωπιά. Καταλάβαμε την ανάγκη που έχουν οι άνθρωποι να συνομιλούν, να συνυπάρχουν και να συνδιαμορφώνουν αυτά που είναι αναγκαία για να συνεχίσουν τη ζωή τους, ανεξάρτητα από τις δυσκολίες που βρίσκονται στον δρόμο τους. Νιώσαμε πόσο μετράει η κάθε μικρή μας κίνηση, είτε είμαστε μεγάλοι είτε μικροί. Και ήταν κυρίως οι μικροί, τα παιδιά, που ήξεραν τον τρόπο γι' αυτό. Μέσα στην πρωτοφανή συνθήκη της καραντίνας που βιώσαμε, τα παιδιά και οι νέοι βρήκαν τον τρόπο να κάνουν τα δύσκολα να φαίνονται λίγο πιο απλά. Βρήκαν τον τρόπο να επικοινωνήσουν για όσα τα αφορούν. Μίλησαν για τους περιορισμούς, τις ελευθερίες και την επόμενη μέρα αφήνοντάς μας να βρούμε την ελπίδα μέσα από τα δικά τους λόγια στα κείμενα της έκδοσης αυτής.

Οι «Μονόηχοι σε καραντίνα» ήταν ένα εγχείρημα που είχε να αντιμετωπίσει σε σύντομο χρονικό διάστημα δυσκολίες, αποστάσεις και μια συνεχώς εξελισσόμενη πραγματικότητα τόσο για τους συντελεστές τους προγράμματος «Κί αν ήσουν εσύ;» όσο και για τους πρωταγωνιστές του: εκπαιδευτικούς και παιδιά. Μια μεγάλη ομάδα ανθρώπων, αποτελούμενη από παιδαγωγούς, διερμηνείς, μέλη ανθρωπιστικών οργανώσεων, εμπυχωτές και τεχνικούς με όρεξη και κοινή πίστη για την επιτυχία του εγχειρήματος, εργάστηκε για εβδομάδες με την πολύτιμη βοήθεια και καθοδήγηση των συγγραφέων της δράσης. Μέσα από οθόνες υπολογιστών, κινητών και τάμπλετ η ομάδα αυτή «συνάντησε» 24 κορίτσια και αγόρια πρόσφυγες. Και κατάφεραν να αποδείξουν ότι η ανάγκη των ανθρώπων να επικοινωνήσουν και να βρεθούν αλληθινά «μαζί» βρίσκει τρόπο να ξεπεράσει τις δυσκολίες και μπορεί να αποτελέσει οδηγό μας σε μια τέτοια περίοδο αβεβαιότητας. Μπορεί ακόμα και να δημιουργήσει κάτι όμορφο, όπως τα 24 κείμενα που ακολουθούν. Ελπίζουμε να τα χαρείτε!

Πόπη Διονυσοπούλου, Εύα Σαθβοπούλου

Τομέας Επικοινωνίας και Ενημέρωσης
Ύπατη Αρμοστέία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες
Αντιπροσωπεία στην Ελλάδα

Ιούλιος 2020

! 2020 !

Για να ακουστεί η φωνή τους!

«Μένουμε σπίτι»;

«Κρατάμε αποστάσεις»;

«Πλένουμε τα χέρια μας»;

«Τα μαθήματα συνεχίζονται διαδικτυακά»;

Από τα τέλη Μαρτίου 2020 λόγω του COVID-19 η ζωή μας άλλαξε. Ανάμεσα σε άλλα, κλειστήκαμε σπίτια μας, πλέναμε τα χέρια μας συνεχώς (για τουλάχιστον 20 δευτερόλεπτα!), κρατούσαμε αποστάσεις και οι μαθητές κλήθηκαν να συνεχίσουν τα μαθήματά τους εξ αποστάσεως μέσα από διαδικτυακές πλατφόρμες.

Όμως τι να σημαίνει το «μένουμε σπίτι» για εκείνα τα παιδιά που μένουν σε «κέντρα φιλοξενίας» προσφύγων ή σε δομές φιλοξενίας ασυνόδευτων ανηλίκων; Τι να σημαίνει το «κρατάμε αποστάσεις», όταν τόσοι άνθρωποι στριμώχνονται σε κοντέινερ; Τι να σημαίνει το «πλένουμε τα χέρια μας συχνά για πολλή ώρα» για τους πρόσφυγες που κάνουν ουρά μπροστά σε μια βρύση; Τι να σημαίνει το «τα μαθήματα συνεχίζονται διαδικτυακά» για μαθητές που δεν έχουν ηλεκτρονικό υπολογιστή, όταν όλη η οικογένεια μοιράζεται ένα κινητό, που δεν «πιάνει σήμα» στον χώρο που διαμένουν και τα δεδομένα κινητής τηλεφωνίας κοστίζουν;

Θέλοντας να διερευνήσουμε πώς βιώνουν τα παιδιά αυτά την καραντίνα και τον νέο εγκλεισμό, ποιες οι αγώνιες, οι φόβοι και τα όνειρά τους, απευθύναμε πρόσκληση σε έφηβους πρόσφυγες (αγόρια και κορίτσια), που διαμένουν σε διάφορες δομές φιλοξενίας σε όλη τη χώρα για να συμμετάσχουν σε διαδικτυακά εργαστήρια γραφής.

Ενώ η **ιδέα** της διοργάνωσης εργαστηρίων γραφής ήρθε εύκολα, καθώς ήδη υπήρχε η προηγούμενη εμπειρία από τη δράση «Μονόηχοι από το Αιγαίο» (2016), η υλοποίησή της έμοιαζε πολύ δύσκολη, καθώς όλη έπρεπε να οργανωθούν και να πραγματοποιηθούν σε μικρό χρονικό διάστημα και από απόσταση. Να εντοπιστούν οι έφηβοι που θα ήθελαν να παρακολουθήσουν μια σειρά διαδικτυακών μαθημάτων γραφής και να εξασφαλιστεί η συναίνεση γονέων και κηδεμόνων. Να βρεθούν οι εμπυχωτές-δάσκαλοι των εργαστηρίων που θα οργανώσουν αυτά τα διαδικτυακά μαθήματα, καθώς και οι απαραίτητοι διερμηνείς για πολλούς διαφορετικές γλώσσες. Να επιλεγεί η κατάλληλη διαδικτυακή πλατφόρμα και να εξασφαλιστεί η τεχνική υποστήριξη των παιδιών (κινητά, τάμπλετ, κάρτες δεδομένων κ.ά.). Να φτιαχτεί ένα πρόγραμμα, το οποίο να μπορέσει να τηρηθεί από πολλούς ανθρώπους, που ζουν σε διαφορετικά σημεία της χώρας σε συνθήκες καραντίνας.

Στην Α' φάση της δράσης, **κατά την προετοιμασία** (Απρίλιος 2020), η κινητοποίηση ήταν τεράστια, καθώς πρωτίστως έπρεπε να βρεθούν οι ενήλικες που θα λειτουργούσαν ως «**σύνδεσμοι**» ανάμεσα στους οργανωτές και τους εφήβους. Σε αυτό βοήθησε σημαντικά η υπάρχουσα δικτύωση ανθρώπων και φορέων μέσω του Πανελληνίου Δικτύου για το Θέατρο στην Εκπαίδευση (ΠΔΘΕ). Εκπαιδευτικοί μέλη του ΠΔΘΕ, Συντονιστές Εκπαίδευσης Προσφύγων, στελέχη της Δημόσιας Εκπαίδευσης, της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες και στελέχη ΜΚΟ αγκάλιασαν την ιδέα και έκαναν ο καθένας και η καθεμιά ό,τι περνούσε από τα χέρια τους, ώστε να ξεκινήσουν τα διαδικτυακά εργαστήρια γραφής στις 30 Απριλίου 2020. Η συμβολή αυτών των «συνδέσμων» ήταν τεράστια στο όλο εγχείρημα, καθώς εντόπισαν τους εφήβους που επιθυμούσαν να πάρουν μέρος, έβρισκαν προβλήματα τεχνολογίας και επικοινωνίας, χώρου, διερμηνέων κ.ά.

Στη Β΄ φάση της δράσης, 30 Απριλίου έως 18 Μαΐου 2020, είκοσι τέσσερεις (24) έφηβοι πρόσφυγες (9 αγόρια και 15 κορίτσια), που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα, ηλικίας 13 έως 19 ετών, με διαφορετικές καταβολές και καταγωγές, όπως από Αφγανιστάν, Αίγυπτο, Ιράν, Βελουχιστάν του Πακιστάν, πολίτες Συρίας, Καμερούν και Μπενίν, Κούρδοι Συρίας και Σομαλοί χωρίστηκαν σε τρεις ομάδες και συμμετείχαν σε 15 συνολικά **διαδικτυακά εργαστήρια γραφής**, τα οποία εμπύχωσαν τρεις συγγραφείς. Οι έφηβοι διέμεναν σε Κέντρα Φιλοξενίας Προσφύγων (στα Διαβατά Θεσσαλονίκης, στη Φιλιππιάδα, στο Καρά Τεπέ Λέσβου και στη Μαθακάσα), σε Δομές Φιλοξενίας ασυνόδευτων παιδιών (ξενώνες ή διαμερίσματα ημι-αυτόνομης διαβίωσης) σε Πάτρα, Δράμα, Αθήνα και Λέσβο και σε διαμερίσματα του προγράμματος ΕΣΤΙΑ σε Καρδίτσα και Τρίπολη. Τα διαδικτυακά εργαστήρια υποστηρίχθηκαν παράλληλα και από έξι διερμηνείς (Φαρσί, Αραβικά, Γαλλικά, Σομάλι, Αγγλικά) και 18 ενήλικες (εκπαιδευτικούς, ψυχολόγους, κοινωνικούς λειτουργούς κ.ά.), οι οποίοι λειτούργησαν ως «σύνδεσμοι» ανάμεσα στα παιδιά και τους οργανωτές της δράσης. Τα παιδιά μέσα από τα εργαστήρια ενθαρρύνθηκαν να γράψουν στη μητρική τους γλώσσα μικρές ιστορίες, αφηγήσεις, ημερολόγια

ή ποιήματα, να ζωγραφίσουν και να ανταλλάξουν σκέψεις και αισθήματα για το πώς βίωσαν τις μέρες της απομόνωσης, τι επιπτώσεις είχε ο περιορισμός στη ζωή τους και πώς επέδρασε αυτή η περίοδος στις προσδοκίες, στις επιδιώξεις, στα εμπόδια και στον αγώνα που δίνουν καθημερινά.

Τον Ιούνιο και τον Ιούλιο 2020, κατά την Γ΄ φάση της δράσης, συγκεντρώθηκαν τα κείμενα και τα σχέδια των παιδιών προκειμένου να γίνει η **μετάφρασή** τους, να ολοκληρωθεί η τελική επιμέλεια των κειμένων και να πραγματοποιηθεί η **έκδοσή** τους σε δύο γλώσσες (ελληνικά και αγγλικά) σε έντυπη και ηλεκτρονική μορφή.

Οι σκέψεις και τα βιώματα όλων μας από την περίοδο της καραντίνας χαρακτηρίστηκαν από έντονες αντιθέσεις. Περιορισμός, επικοινωνία, απόσταση, έλλειψη, απομόνωση, ελεύθερος χρόνος, μοναχικότητα, εξερεύνηση, σκέψεις, όνειρα, αναστοχασμός, νέα σχέδια είναι από τις πρώτες λέξεις που έρχονται στο μυαλό. Όλα αυτά τα στοιχεία αποτυπώθηκαν με διάφορους τρόπους και στα διαδικτυακά εργαστήρια γραφής από τους έφηβους πρόσφυγες.

Τι άφησε πίσω αυτή η περίοδος και πώς διαμόρφωσε τις σκέψεις, τα συναισθήματα, αλήθια και τη γενικότερη θέαση του κόσμου από εδώ και πέρα; Τι θα φέρει το μέλλον; Ένα ταξίδι; Μια επανένωση με πρόσωπα αγαπημένα; Πρόσβαση στο σχολείο ή το πανεπιστήμιο; Όποια και να είναι αυτά τα όνειρα των παιδιών, το σίγουρο είναι ότι συναντήθηκαν με τα όνειρα όλων μας σχετικά με τη ζωή που θα θέλαμε να ζούμε και πώς αυτή επαναπροσδιορίστηκε τους τελευταίους μήνες.

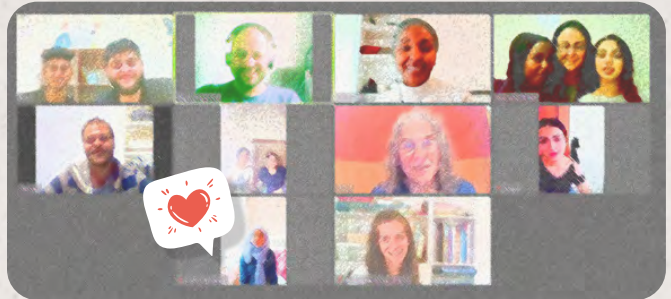
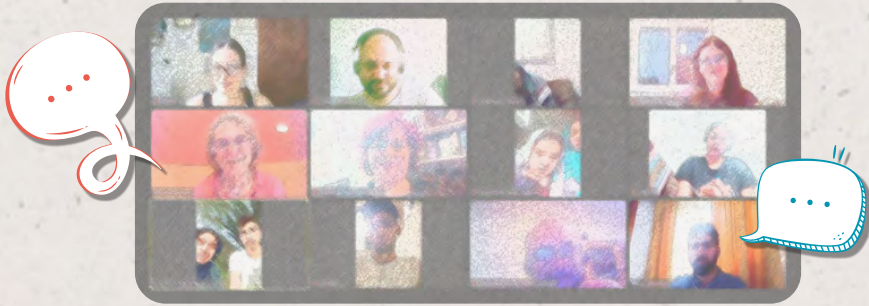
Για τη συνέχεια ελπίζουμε τα κείμενα των παιδιών να ταξιδέψουν όσο μακριά γίνεται.

Να διαβαστούν είτε ως ένα κομμάτι της παγκόσμιας λογοτεχνίας είτε ως αποσπάσματα προσωπικών μαρτυριών μιας εποχής. Να «ανέβουν στη σκηνή», να τραγουδηθούν, να δώσουν την ευκαιρία για εκπαιδευτικές δράσεις και για αλληλεπίδραση. Ή απλά, να «συναντηθούν» κάπου με εμάς.

Νίκος Γκόβας, Κατερίνα Αλεξιάδη, Νικοιέττα Δημοπούλου

Συντονιστές Δράσης «Μονόηχοι σε καραντίνα»
Πανελλήνιο Δίκτυο για το Θέατρο στην Εκπαίδευση

Ιούλιος 2020

Οι λέξεις μας συνδέουν

Τα διαδικτυακά εργαστήρια δημιουργικής γραφής «Μονόηχοι σε καραντίνα» είχαν στόχο να ενθαρρύνουν και να υποστηρίξουν τους έφηβους πρόσφυγες, ώστε να εκφραστούν δημιουργικά και να καταλήξουν σε γραπτά έργα κατά το διάστημα της προσωρινής καραντίνας.

Τα κείμενα που διαβάζουμε στο βιβλίο αυτό απαντούν σε απλά ερωτήματα όπως: «Πώς αισθάνονται οι έφηβοι πρόσφυγες την περίοδο της καραντίνας;», «Ποιες αξίες και δυνάμεις αξιοποιούν για να αντέξουν τις έτσι κι αλλιώς δύσκολες συνθήκες ζωής τους;» ή «Τι έμαθαν από την καραντίνα;»

Τα έργα των εφήβων προσφύγων απαντούν όμως και σε ερωτήματα που δεν τέθηκαν ποτέ και αποτελούν μοναδικά τεκμήρια σκέψεων και βιωμάτων μιας ηλικιακής υποομάδας ατόμων, που βρίσκεται στην κόψη της αβέβαιης περιόδου της ενηλικίωσής τους.

Χρειάζεται ίσως να διαβάσει κανείς ανάμεσα στις γραμμές για να ανιχνεύσει αγωνίες, απογοητεύσεις, αλλά και την έντονη επιθυμία για ζωή, για ένα νέο ξεκίνημα. Το σχολείο και οι εκπαιδευτικοί, αλλά και η κατάκτηση της ελληνικής γλώσσας αναδεικνύονται ως τα πραγματικά διαβατήρια ζωής για τα παιδιά. Αγωνίστηκαν λοιπόν, μέσα στην περίοδο του εγκλεισμού, να διατηρήσουν τη σχέση μαζί τους, αλλά και με άλλες διαδικασίες μάθησης και δημιουργικότητας.

Κλείνοντας αυτό τον κύκλο των εργαστηρίων δεν θα μπορούσαμε παρά να νιώθουμε ευγνωμοσύνη προς αυτούς τους νέους για όσα μάθαμε και μοιραστήκαμε μαζί τους. Τώρα πια καθένας και καθεμία έχουν ήδη πάρει τον δρόμο τους. Κάποιοι ίσως μετακινηθούν από τις δομές στις οποίες βρίσκονται, ίσως βρεθούν σε άλλες χώρες ή ίσως επιστρέψουν στην πατρίδα τους. Όμως αυτή η κοινή εμπειρία θα συνεχίσει να μας συνδέει, με τις λέξεις ως βασική μαγιά.

Δήμητρα Διδαγγέλου, Νίκος Καθαϊτζίδης, Ελένη Σβορώνου
Οι εμπυχωτές των εργαστηρίων γραφής

Ιούλιος 2020

Γράφουν

Αμίρ, «Κάνω ό,τι είναι δυνατόν να κάνω στην καραντίνα.»

Anis, «Για κάθε πρόβλημα υπάρχει λύση»

Γκαζάλ, «Για πόσο ακόμα;»

Δαρείος, «Μου αρέσει να βλέπω τη θάλασσα.»

Ζάχρα, «Άφησε τη σκόνη της λύπης να φύγει.»

Ίκραμ, «Όταν ο κορωνοϊός ενώθηκε με τον κόσμο - Οι αναλαμπές της καραντίνας.»

Ινάς, «Θετικότητα-Τακτικότητα-Ρουτίνα-Επαναλαμβανόμενη καθημερινότητα.»

Μάγια, «Η καραντίνα βοηθάει το περιβάλλον.»

Μαριάμ, «Θα μετράμε αστέρια.»

Μαρτζάν, «Πείσμα και προσευχή.»

Μάσομε, «Να είσαι καλός είναι μια προϋπόθεση για να είσαι άνθρωπος.»

Μεχράν, «Ρουά ματ.»

Μοχάμαντ, «Ο άλλος ιός.»

Μποραχάν, «Αναμονή είναι το δείγμα
της αγάπης και της υπομονής»

Ντανιέλ, «Φαντάσματα»

Παρντίς, «Το μαργαριτάρι και η λάμψη του! -
Θαλασινό»

Ροστάμ, «Ρυθμός»

Σαουσάν, «Απλά πράγματα»

Τζιοβάνι, «Monsieur Le Masque»

Φαρίντα, «Ενωμένοι ενάντια στον ιό»

Φάτεμε, «Θέλω ένα πραγματικό σπίτι»

Φάτεν, «Η ζωή θα επιστρέψει»

Φερεστέ, «Όταν βραδιάζει»

Χαλίντ, «Αγάπη και προσπάθεια»

Μερικά από
τα ονόματα
των παιδιών
έχουν αλληάξει
για λόγους
προστασίας

Αμίρ

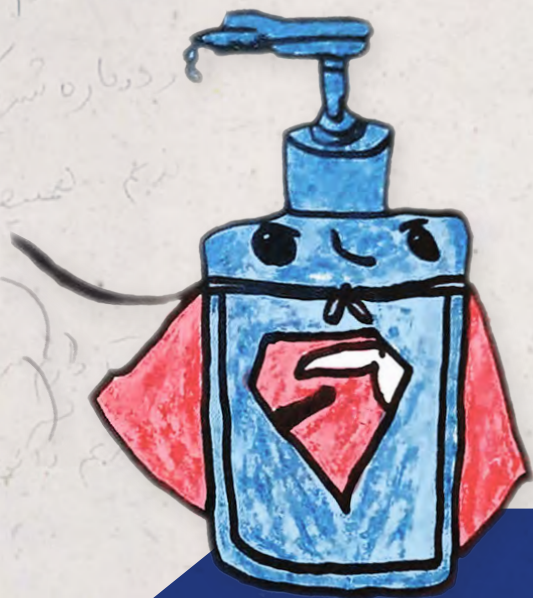
Το όνομά μου είναι Αμίρ, είμαι 17 ετών

Κάνω ό,τι είναι δυνατόν να κάνω στην καραντίνα

Πριν ξεκινήσουν όλα αυτά, η μέρα μου ήταν γεμάτη και προσπαθούσα να την διατηρήσω έτσι. Πήγαινα κάθε μέρα στην πόλη για καφέ και ψώνια με τους φίλους μου. Αφιέρωνα δύο ώρες το απόγευμα στο ποδόσφαιρο και κάθε βράδυ διάβαζα και έκανα τις εργασίες για το σχολείο. Η ημέρα μου ήταν διασκεδαστική, ώσπου όλα πάγωσαν. Το ίδιο και εγώ. Το ίδιο και οι γύρω μου.

Αυτή τη στιγμή βρίσκομαι σε καραντίνα και προσπαθώ να μην την αφήσω να επηρεάσει αρνητικά τις σκέψεις και τη διάθεσή μου. Προσπαθώ να κάνω ό,τι είναι δυνατόν να κάνω στην καραντίνα και εστιάζω στην προσωπική μου υγιεινή. Μπαίνω κάθε μέρα στο WhatsApp, στο Facebook και στο Viber για να μπορώ να μιλάω με τους φίλους μου και, όταν δεν μπορούν να μιλήσουν μαζί μου, παίζω παιχνίδια στο κινητό. Περνάω πολλές ώρες στο κινητό, αλλά διαβάζω και βιβλία.

Κάνω ό,τι είναι δυνατόν να κάνω στην καραντίνα.

Κάθε βράδυ, από τότε που ξεκίνησε όλο αυτό, ενημερώνομαι για το τι συμβαίνει στον κόσμο μέσω του You Tube. Όλα αυτά που μαθαίνω μου δημιουργούν αρνητικά συναισθήματα και σκέψεις. Τώρα, λίγο πριν κοιμηθώ, θα αδειάσω τον εαυτό μου από οτιδήποτε αρνητικό και θα τον γεμίσω με θετική ενέργεια.

Κάνω ό,τι είναι δυνατόν να κάνω στην καραντίνα.

Καληνύχτα.

Avis

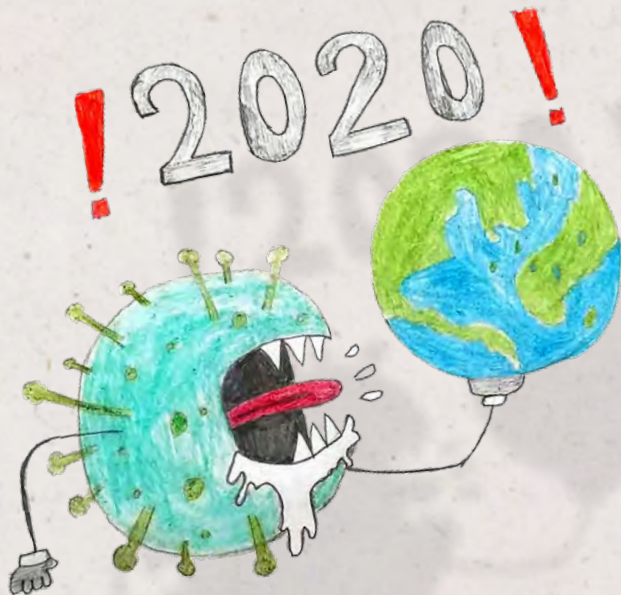
Το όνομά μου είναι Avis, είμαι 17 ετών

Για κάθε πρόβλημα υπάρχει λύση

Τις μέρες της καραντίνας κάθε μέρα ξυπνώ αργά, γιατί τώρα που δεν έχουμε σχολείο, δεν χρειάζεται να σηκώνομαι νωρίς. Δεν μου αρέσουν αυτές οι μέρες, γιατί είμαι ένα κορίτσι που του αρέσει να πηγαίνει στο σχολείο και να μαθαίνει νέα πράγματα κάθε μέρα.

Τα απογεύματα συνήθως μιλώ με την καλύτερή μου φίλη που μένει στην Καβάλα. Κατά τη διάρκεια της ημέρας τρώω, προσεύχομαι και περνώ χρόνο με την οικογένειά μου. Αλήθεια χαίρομαι να περνώ ώρες με την οικογένειά μου, γιατί, παρ' όλα τα άσχημα που συμβαίνουν γύρω μας, εμείς γελάμε και δίνουμε χαρά ο ένας στον άλλον μιλώντας για όσα καλά μας έχουν συμβεί. Είναι πολύ καλό να έχεις οικογένεια.

Ίσως αυτές οι μέρες να λειτουργούν σαν εξετάσεις, ώστε να γίνουμε πιο ευγενικοί και να χρησιμοποιούμε για καλό τον πολύτιμο αυτό χρόνο. Προσπαθώ να μελετώ, να ζωγραφίζω, να παίζω κάποια νοητικά παιχνίδια. Επίσης κάθε μέρα κάνω μαθηματικά, το αγαπημένο μου μάθημα στο σχολείο. Πραγματικά τα αγαπώ πολύ, γιατί μου λένε πως «για κάθε πρόβλημα υπάρχει λύση». Τα βράδια πριν κοιμηθώ σκέφτομαι όλα τα προβλήματα του κόσμου και πόσο καταθνηκτικό θα ήταν αν μπορούσα να βρω μια μαθηματική εξίσωση για την ειρήνη και ξαφνικά η ειρήνη να κυριαρχήσει σε όλο τον κόσμο. Μερικές φορές βλέπω ταινίες για τους μεγάλους πολέμους του κόσμου σε διάφορες χώρες και πώς τελείωσαν. Το γεγονός ότι οι πόλεμοι τελειώνουν μου δίνει ελπίδα.

Προσπαθώ να είμαι μακριά από τις ειδήσεις. Όταν διαβάζω τις ειδήσεις στο κινητό μου, κλαίω πολύ, γιατί καθημερινά πεθαίνουν άνθρωποι από τον κορωνοϊό.

Φτώχεια, πόλεμοι, πείνα, ανασφάλεια. Πολλοί πρόσφυγες στον δρόμο τους για μια καλύτερη ζωή. Κάποιες φορές ρωτάω γιατί συμβαίνουν όλα αυτά, αλλά δεν υπάρχει κανείς να μου απαντήσει, μόνο ο Θεός. Πιστεύω αληθινά στον Θεό και ξέρω πως μια μέρα όλα τα άσχημα θα τελειώσουν. Γιατί δεν είμαστε ποτέ μόνοι, πάντα κάποιος υπάρχει για να μας βοηθήσει.

Ξέρω πως υπάρχουν πολλά παιδιά στον κόσμο χωρίς οικογένεια και γι' αυτό ευχαριστώ τον Θεό μου και προσεύχομαι να έχουν υγεία. Είναι δύσκολο να είσαι πρόσφυγας, γιατί πάντα θα νιώθεις σαν να είσαι στο σπίτι ανθρώπων που δεν σε θέλουν. Αυτά τα συναισθήματα είναι πολύ άσχημα, αλλά με κάνουν πιο δυνατή. Άφησα τη χώρα μου, γιατί δεν μπορούσα να ζήσω εκεί. Αν η χώρα μου ήταν ασφαλής δεν θα ερχόμουν ποτέ εδώ.

Μια μέρα θα βελτιωθώ και θα αποδείξω στους ανθρώπους, που μισούν τους πρόσφυγες, ότι μια προσφυγοπούλα μπορεί να τα καταφέρει.

Κάποιες νύχτες, όταν πέφτω για ύπνο, σκέφτομαι το μέλλον μου. Τι θα γίνει, πού θα βρίσκομαι, σε ποια χώρα και πολλά άλλα τέτοια ερωτήματα. Όταν απαντώ μόνη μου όλα αυτά τα ερωτήματα είναι σαν να σχεδιάζω έναν χάρτη με τη μηχανή του χρόνου μου και πραγματικά μου αρέσει.

Στο μέλλον θέλω να μείνω στην Ελλάδα και να μάθω πολύ καλά ελληνικά, γιατί έτσι θα καταφέρω να φοιτήσω στο Γενικό Λύκειο. Θέλω να τελειώσω το σχολείο και μετά να σπουδάσω Μαθηματικά στο καλύτερο Πανεπιστήμιο. Θέλω να γίνω μαθηματικός, όπως μια διάσημη ελληνίδα γυναίκα μαθηματικός, η Υπατία, που έζησε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου. Αν ήμουν στο Αφγανιστάν, την αγαπημένη μου πατρίδα και όλα ήταν καλά, θα ήθελα να τελειώσω το Πανεπιστήμιο εκεί. Μετά θα ήθελα να ανοίξω ένα σχολείο και να διδάσκω μαθηματικά στην πόλη μου: «Το σχολείο της Ανίς για τα μαθηματικά». Είμαι σίγουρη πως το να διδάσκεις μαθηματικά σε παιδιά που τους αρέσουν - όπως κι εμένα - θα ήταν πολύ ενδιαφέρον.

Ακόμα και αν η χώρα μου συνεχίσει να είναι όπως είναι τώρα, μια μέρα θα την επισκεφθώ και θα δω και την αγαπημένη μου γιαγιά, γιατί ήμουν μόλις τριών χρονών όταν έφυγα από εκεί. Πραγματικά μου λείπουν πολύ όλα όσα βρίσκονται εκεί.

Αυτές οι σκέψεις μου φέρνουν χαμόγελο στα χείλη και με τις ευχές για μια καλή επόμενη μέρα κοιμάμαι. Μια μέρα ο πόλεμος στη χώρα μου θα τελειώσει και θα θυμάμαι αυτές τις μέρες και θα γελάω. Αυτή είναι η μεγάλη μου ευχή.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ τις μέρες που πήγαινα σχολείο με τις φίλες μου, πριν κλείσει λόγω καραντίνας. Μου λείπουν πολύ αυτές οι μέρες που πηγαίναμε μαζί στο σχολείο και κάναμε γρήακα στον δρόμο. Λυπάμαι πολύ που δεν μπόρεσα να αγκαλιάσω τις αγαπημένες μου φίλες για τελευταία φορά, αλλά ελπίζω να τελειώσει αυτή η κατάσταση με τον κορωνοϊό και να τις δω ξανά. Θέλω να μοιραστώ πολλά πράγματα μαζί τους...

Γκαζάλ

Το όνομά μου είναι Γκαζάλ, είμαι 15 ετών

Για πόσο ακόμα;

Ξυπνούσα νωρίς το πρωί, πήγαινα σχολείο,
μετά φροντιστήριο να κάνω μαθήματα ελληνικών,
αγγλικών και κιθάρα.

Το Σαββατοκύριακο ξυπνούσα πιο αργά,
διάβαζα κανένα βιβλίο ή έκανα για καμιά ώρα γυμναστική.

Ήρθε η καραντίνα και τ' άλλαξε όλα.
Σχολεία και φροντιστήρια έκλεισαν.

Αλλά με τη βοήθεια των δασκάλων μου,
μπορώ να διαβάζω στο σπίτι
και να προστατεύομαι από τον κορωνοϊό.

Η καραντίνα με έκανε να πάρω ξανά μολύβι στο χέρι.

Όχι για να γράψω, αλλά για να ζωγραφίζω.
Και είμαι πολύ χαρούμενη.

Ήρθε και το ραμαζάνι. Τώρα μπορώ να αφοσιωθώ
περισσότερο στην προσευχή και να διαβάσω το Κοράνι
και περισσότερα βιβλία.

Όταν τελειώσει η καραντίνα, το πρώτο πράγμα που θέλω
να κάνω είναι να πάω στο σπίτι της θείας μου στην Αθήνα.
Δεν ξέρω αν τα σχολεία θα λειτουργήσουν όπως πριν
και αν θα συνεχίσω το πρόγραμμά μου όπως ήταν.

Δεν θα μπορούμε να έχουμε τις επαφές που είχαμε πριν.
Θα υπάρχει ακόμα ο φόβος για τον κορωνοϊό...

Ο κορωνοϊός είναι σαν ένας άνθρωπος
σε πεδίο μάχης με τυφώνα,
που δεν βλέπει και σκοτώνει αθώους ανθρώπους,
χωρίς κυνηγητικό όπλο.
Παρόλο που η τεχνολογία
έχει προχωρήσει τόσο πολύ,
σε αυτή την περίπτωση
καμία χώρα δεν μπόρεσε
να κάνει κάτι για να τον σταματήσει.

Δαρειός

Το όνομά μου είναι Δαρειός,
είμαι 17 ετών

Μου αρέσει να βλέπω τη θάλασσα

Το ταξίδι μου ως πρόσφυγας ξεκίνησε σχεδόν έναν χρόνο πριν, όταν έπρεπε να φύγουμε από το Ιράν εξαιτίας κάποιων προβλημάτων. Στην αρχή δεν θέλαμε να εγκαταλείψουμε το Ιράν παράτυπα, αλλά δεν είχαμε χρόνο, έπρεπε να φύγουμε αμέσως. Ο διακινητής μας είχε πει ότι θα μας έστειλε στην Ελλάδα σε μια εβδομάδα, αλλά αυτό δεν συνέβη και μείναμε στην Τουρκία για πενήντα ημέρες, τις οποίες θυμάμαι σαν τις πιο δύσκολες ημέρες της ζωής μου.

Κάποια μέρα, όταν ήμασταν στην Τουρκία, ο διακινητής μας χώρισε από τους γονείς μας, εμένα και τον αδερφό μου, με τη δικαιολογία ότι δεν πρέπει να κυκλοφορούμε πολλοί μαζί για να μη δίνουμε στόχο στην αστυνομία. Τις δύο μέρες που ήμασταν μακριά από τους γονείς μας, μας έφαγε η αγωνία, γιατί η αστυνομία είχε συλλάβει τους γονείς μας και σκεφθήκαμε ότι δεν θα τους ξαναβλέπαμε ποτέ. Εγώ έπρεπε να είμαι ψύχραιμος για να δίνω ελπίδα στον μικρότερο αδερφό μου. Τελικά μετά από κάποιες περιπέτειες ανταμωθήκαμε ξανά με τους γονείς μας και φύγαμε για την Ελλάδα.

Αυτή είναι μια εμπειρία που δεν θα ξεχάσω ποτέ. Ήμασταν πολύ χαρούμενοι όταν φτάσαμε στην Ελλάδα, γιατί σκεφτήκαμε ότι αυτό ήταν το τέλος για όλο τον πόνο και την ανασφάλειά μας.

Η ζωή σε ένα camp¹ προσφύγων είναι πολύ σκληρή, γιατί η ίδια σου η ζωή και οι καθημερινές σου ανάγκες εξαρτώνται από άλλους ανθρώπους. Χάνεις τον περισσότερο χρόνο σου για να περιμένεις σε ουρές, ουρά για το φαγητό, ουρά για το ντους, ουρά για την τουαλέτα, ουρά για την αίτηση ασύλου και ούτω καθεξής. Κατά τη διάρκεια των πρώτων ημερών μας εθελοντές μάς βοήθησαν πολύ, με όποιο τρόπο μπορούσαν. Έβλεπα όλους εκείνους τους εθελοντές, που βοηθούσαν καθημερινά τους πρόσφυγες και ήθελα να τους ανταποδώσω την προσφορά. Έτσι ξεκίνησα να τους βοηθάω με τη διερμηνεία, γεγονός που μου έδωσε ελπίδα και με έκανε να αισθάνομαι χρήσιμος τη δεδομένη στιγμή.

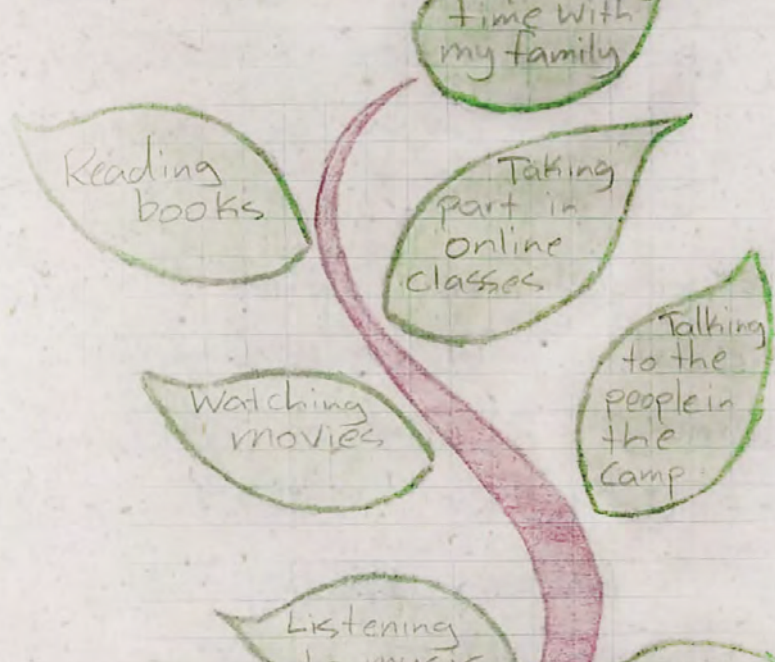
¹ Η χρήση της λέξης camp διατηρήθηκε στα αγγλικά, γιατί έτσι αναφέρουν τα παιδιά τα κέντρα φιλοξενίας σε όποια γλώσσα κι αν γράφουν (Σ.Τ.Ε)

Εγώ και ο αδερφός μου πηγαίναμε επίσης σε ένα σχολείο, που είχε οργανωθεί από μια ΜΚΟ, το οποίο πρόσφερε διαφορετικά τμήματα για τους πρόσφυγες. Το σχολείο ήταν πραγματικά ένα καλό μέρος για εμάς για να βρούμε έξω από το camp και να μάθουμε κάτι.

Σιγά σιγά γραφτήκαμε και οι δύο σε δημόσια σχολεία. Τους πρώτους μήνες στο σχολείο παρακολουθούσα μόνο τμήματα ελληνικής γλώσσας μαζί με τους άλλους πρόσφυγες. Αλλά μετά από λίγο καιρό εντάχθηκα σε τμήματα μαζί με Έλληνες μαθητές, πράγμα που ήταν πολύ δύσκολο. Κατά τη διάρκεια του μαθήματος ένωθα μερικές φορές ότι οι μαθητές με κορόιδευαν. Προσπαθούσα να επικοινωνήσω μαζί τους, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Προσπάθησα να καθίσω δίπλα σε κάποιον, αλλά μου ζήτησε να πάω κάπου αλλού. Η κατάσταση γινόταν πραγματικά σκληρή για εμένα, γιατί σε όλη μου τη ζωή δεν είχα ποτέ νιώσει τόσο μόνος στο σχολείο.

Μετά ήρθε το ξέσπασμα του κορωνοϊού και τώρα τα σκέφτομαι όλα αυτά. Πραγματικά μου χρειαζόταν αυτός ο χρόνος για να δουλέψω μόνος μου και να βελτιώσω τα ελληνικά μου. Εδώ δεν έχω υπολογιστή για να παίξω παιχνίδια και γι' αυτό προσπαθώ να διαβάζω τα μαθήματά μου. Προσπαθώ πολύ για να μάθω ελληνικά, γιατί δεν μπορώ να λέω «μένω στην Ελλάδα, αλλά δεν μπορώ να μιλήσω ελληνικά». Χαίρομαι πολύ που όταν ήρθα εδώ μπορούσα να μιλήσω αγγλικά, με βοήθησε πολύ.

Τα μόνα μαθήματα που έχω αυτές τις μέρες είναι τα ελληνικά και τα αγγλικά, που τα κάνουμε μέσω ίντερνετ. Ομολογώ ότι τα διαδικτυακά μαθήματα είναι πολύ βαρετά, γιατί οι μαθητές δεν μπορούν να κάνουν γλάκες ο ένας με τον άλλον.

Μου αρέσει πάρα πολύ να βλέπω τη θάλασσα από εδώ και θα ήθελα να πάω να κολυμπήσω, αλλά δεν μπορώ γιατί είμαστε κλεισμένοι εδώ μέσα. Προσπαθώ να κάνω βόλτες στο camp και να μιλάω με τους εργάτες για να κάνω εξάσκηση στην ελληνική γλώσσα. Νομίζω είναι φανερό πόσο θέλω να μάθω αυτή τη γλώσσα.

Τα απογεύματα κουβεντιάζω στο WhatsApp με τους φίλους μου στο Ιράν και σχεδόν κάθε μέρα παίζουμε μαζί παιχνίδια στα κινητά μας. Μου αρέσει πάρα πολύ αυτό, γιατί θυμάμαι όλα τα πράγματα που έκανα μαζί τους στο Ιράν.

Τα βράδια τρώω το φαγητό μου και μιλάω με την οικογένειά μου. Χαλαρώνω, διαβάζω βιβλία ή βλέπω ταινίες πριν πέσω για ύπνο. Ακούω πολλή μουσική, μου αρέσει πολύ η ελληνική ραπ.

Ξέρω ότι η ζωή μου έχει γίνει πολύ βαρετή, αλλά πρέπει να το αντέξω αυτό και να χρησιμοποιήσω τον χρόνο μου όσο μπορώ καλύτερα.

Ζάχρα

Το όνομά μου είναι Ζάχρα, είμαι 18 ετών

Άφησε τη σκόνη της λύπης να φύγει

Γεια σου αγαπητέ,

πρώτα απ' όλα ελπίζω να είσαι καλά και ζωντανός. Μου λείπεις.

Αυτές οι μέρες είναι δύσκολες εδώ, ελπίζω να είναι καλύτερες για εσάς.

Σήμερα ξύπνησα στις 15:00¹ με πολλές ερωτήσεις στο μυαλό μου. Υπάρχουν ερωτήσεις στις οποίες δεν ξέρω αν η απάντηση μπορεί να είναι εύκολη, δεν ξέρω... Γιατί συνέβη; Τι συνέβη; Πότε θα τελειώσει; Πότε προκλήθηκε; Θα πεθάνουμε όλοι; Γιατί τα πάντα είναι τόσο τρομακτικά; Και... Αλλά δεν υπάρχει απάντηση σε όλες αυτές τις ερωτήσεις.

Προσπαθώ να ξεφύγω από αυτά τα αναπάντητα ερωτήματα, να δώξω αυτό το άγχος και να διασκεδάσω. Μιλώ με τους φίλους μου, παίζω, παρακολουθώ ταινίες, διαβάζω, ώστε να σκέφτομαι λιγότερο τι συνέβη. Αλλά έχει γίνει τόσο μεγάλο θέμα, όπου κι αν βρίσκεσαι. Είναι ένα ορόσημο, ένα αποτύπωμα. Όλα τα κοινωνικά δίκτυα έχουν γράψει γι' αυτή την ασθένεια και όλοι οι άνθρωποι εμπλέκονται σε αυτή.

Στις 6:00 π.μ. θα γίνει μια ανακοίνωση στο camp² (ανακοίνωση... ανακοίνωση: *ολόκληρη η πόλη βρίσκεται σε καραντίνα, αποφύγετε τις συγκεντρώσεις. Σε περίπτωση έκτακτης*

¹ Λόγω περιόδου Ραμαζανιού (Σ.Τ.Ε)

² Η χρήση της λέξης camp διατηρήθηκε στα αγγλικά, γιατί έτσι αναφέρουν τα παιδιά τα κέντρα φιλοξενίας σε όποια γλώσσα κι αν γράφουν (Σ.Τ.Ε)

ανάγκης μπορείτε να φύγετε από το camp και μόνο ένα άτομο από κάθε οικογένεια κ.λπ.). Αυτό το μήνυμα μεταδίδεται καθημερινά σε πολλές διαφορετικές γλώσσες για να μπορούν να το καταλάβουν όλοι. Είναι σαν ταινία αυτές οι μέρες.

Τώρα που βρίσκομαι σε αυτή την περίοδο της καραντίνας, καταλαβαίνω καλά τα πουλιά που στερήθηκαν το δικαίωμα να πετούν και τα ζώα που βρίσκονται στον ζωολογικό κήπο, αναγκασμένα να ζουν σ' ένα μικρό κλουβί κάθε μέρα και όχι στο φυσικό τους περιβάλλον. Ήταν δύσκολο για εμάς τους ανθρώπους και είναι το ίδιο δύσκολο για τα ζώα να ζουν έτσι κάθε μέρα. Εκτός από τα ζώα, αυτές τις μέρες μπόρεσα να καταλάβω και την κατάσταση των αθώων κρατούμενων στη φυλακή, που δεν είναι ένοχοι ή των ανθρώπων που διεκδικούν για χρόνια το δικαίωμα στην ελευθερία. Είναι πολύ δύσκολη αυτή η κατάσταση...

Ίσως συνειδητοποιήσουμε ότι η ελευθερία κάθε πλάσματος είναι πολύτιμο δικαίωμα, όπως ακριβώς η δική μας ελευθερία και τα δικαιώματά μας είναι σημαντικά για εμάς τους ανθρώπους και είμαστε πολύ ενοχλημένοι αυτές τις μέρες. Δεν έχουμε το δικαίωμα να στερούμε την ελευθερία από κανέναν.

Μου αρέσει το γεγονός ότι αυτές τις μέρες του εγκλεισμού των ανθρώπων δόθηκε στη φύση μια ευκαιρία. Τη φύση, που παρέχει πολλές από τις πρώτες ύλες που χρειάζονται οι άνθρωποι για να ζήσουν, μας δίνει το οξυγόνο που μας κρατά ζωντανούς, αλλά έχει μολυνθεί από τον

άνθρωπο. Γίνεται συνεχώς όλο και πιο μολυσμένη και αυτή η περίοδος ήταν μια ευκαιρία για τη φύση ν' αποκαταστήσει ίσως τους φυσικούς πόρους, που έχουν καταστραφεί από τους ανθρώπους. Στην πραγματικότητα είναι μια ευκαιρία για τη φύση να ανοικοδομήσει τις απώλειες που έχει υποστεί όλα αυτά τα χρόνια.

Η καραντίνα ήταν επίσης μια ευκαιρία να μείνουμε πιο κοντά στην οικογένεια και να την εκτιμήσουμε. Μάθαμε ότι ένας μικρός ιός - τόσο μικρός που δεν μπορεί να φανεί με γυμνό μάτι - μπορεί να μας χωρίσει και ν' αφαιρέσει από τη ζωή μας κάποιον άνθρωπο που αγαπάμε. Οπότε πρέπει να τον εκτιμήσουμε τώρα, γιατί αύριο μπορεί να είναι αργά και αυτός να μην είναι πια εδώ.

Επιπλέον η καραντίνα μας έκανε να θυμόμαστε τους φίλους που αποχωριστήκαμε. Αυτή η κατάσταση μας έκανε να τους ξεχάσουμε ή να τους αφήσουμε να μας ξεχάσουν και να καταλάβουμε πόσο σύντομη είναι η ζωή και πως ίσως να μην υπάρχουνε αύριο.

Το μέλλον είναι όμορφο. Πολλοί άνθρωποι θέλουν να γίνουν δάσκαλοι, γιατροί, τραγουδιστές ή οτιδήποτε άλλο στο μέλλον. Αλλά το μέλλον είναι τόσο όμορφο όσο και τρομακτικό. Όλοι πιστεύουν ότι το μέλλον είναι συναρπαστικό και πολύχρωμο, όμως δεν είναι πάντα όπως στη φαντασία μας. Φοβάμαι το μέλλον που δεν ξέρω. Θα ζήσω μια ήσυχη ζωή και φαντάζομαι ότι θα φτάσω να κάνω τη δουλειά που αγαπώ. Φοβάμαι όμως ότι τότε θα χάσω τους ανθρώπους που αγαπώ...

Ωστόσο, παρά τον φόβο αυτό, το όνειρό μου και το σχέδιό μου για το μέλλον είναι μια ήσυχη ζωή με την οικογένειά μου και μια καλή δουλειά σχετική με τους υπολογιστές. Για να επιτύχω αυτό που θέλω θα πολεμήσω τους φόβους μου. Πάντα πιστεύω ότι, όπως οι άλλοι μπορούν, έτσι μπορώ κι εγώ. Θα το κάνω, θα το πετύχω.

Θα σε δω, αγαπητέ. Μείνε μαζί μου...

Άφησε τη σκόνη της λύπης να φύγει.

Ζάχρα

Ίκραμ

Το όνομά μου είναι Ίκραμ, είμαι 15 ετών

Όταν ο κορωνοϊός ενώθηκε με τον κόσμο

Κάποτε θέλησες κάτι
και αμέσως το αρνήθηκες.

Κάποτε άφησες κάτι
και αμέσως το πόθησες.

Σε κάθε περίπτωση αυτός ήταν ο τρόπος του κόσμου.

Οι αναλαμπές της καραντίνας

Τα χρήματα δεν είναι και τόσο σημαντικά.

Δεν μου ανήκει η Γη και είμαι απλώς φιλοξενούμενή της.

Συνειδητοποιώ την αξία του σχολείου.

Τελικά μου αρέσει να περνώ χρόνο με την οικογένειά μου.

Δεν υπάρχει κάποια ουσιαστική διαφορά μεταξύ φτωχών
και πλούσιων ανθρώπων τον καιρό της πανδημίας.

Μου αρέσουν τα ποιήματά μου.

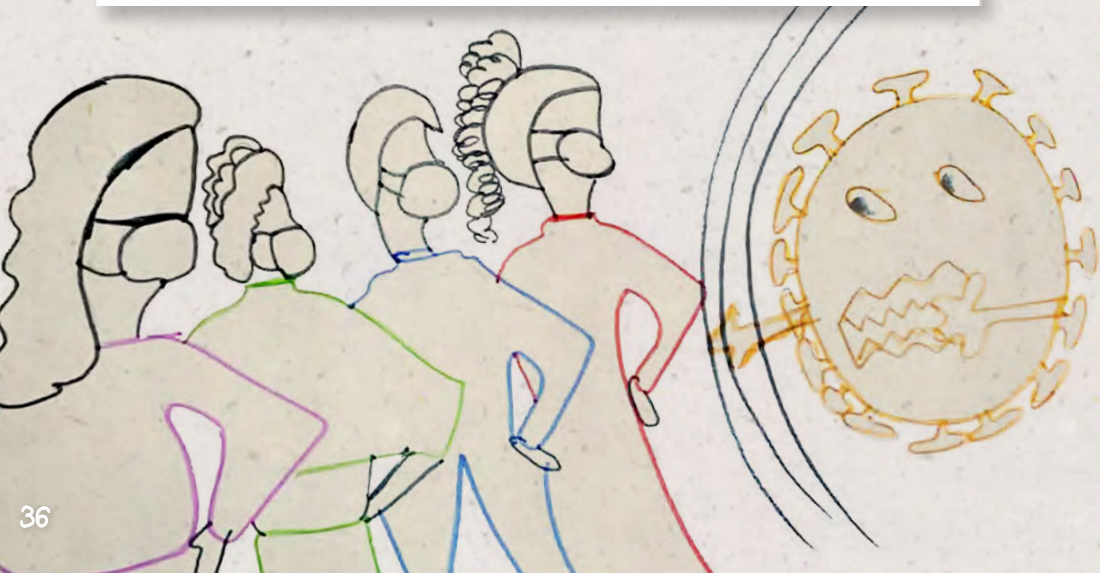

Ινός

Το όνομά μου είναι Ινός,
είμαι 17 ετών

*Θετικότητα / Τακτικότητα / Ρουτίνα /
Επαναλαμβανόμενη καθημερινότητα*

Ο νους μου πηγαίνει στους ηλικιωμένους, καθώς τα παιδιά και οι έφηβοι μπορούν να ξεχαστούν στο παιχνίδι ή στο διάβασμα. Σκέφτομαι τους καθαριστές και τις καθαρίστριες, καθώς μικρόβια και ιοί βρίσκονται σε δημόσιους χώρους. Τους σκέφτομαι, γιατί κανείς δεν τους βοηθάει να καθαρίσουν τον δρόμο, επειδή νομίζουμε πως αυτή η δουλειά είναι μόνο δική τους. Όχι, δεν συμφωνώ με αυτό. Θα έπρεπε να καθαρίζουμε όλοι μαζί τους δρόμους μας, όχι μόνο τα σπίτια μας, αλλά δεν το κάνουμε. Πριν την καραντίνα, που όλα ήταν χωρίς όρια και περιορισμούς, κάναμε αυτό που μας άρεσε, γιατί δεν συνειδητοποιούσαμε τον κίνδυνο. Τώρα όμως που ξέρουμε τους κινδύνους θα πρέπει να βοηθάμε τους καθαριστές.

Τα θετικά του παρόντος; Πολλά έχουν αλλάξει σε αυτή την τρέχουσα πραγματικότητα. Μάθαμε πολλά από αυτό, γιατί θέλουμε μια αλλαγή στη ζωή μας προς το καλύτερο. Βλέπω πως έχουμε αρχίσει να νιώθουμε ότι η δημόσια υγεία είναι καθήκον μας. Αρχίσαμε να αισθανόμαστε και να βοηθάμε ο ένας τον άλλον. Μετά το κλείσιμο των σχολείων συνειδητοποιήσαμε τη σημασία τους και το πόσο σημαντική είναι η μελέτη. Τα μαγαζιά είναι πιο καθαρά από πριν, το ίδιο και οι δρόμοι μας, όλα για το καλό της κοινωνίας. Η σπουδαιότητα της ελευθερίας μου έγινε μάθημα. Καθαρίζοντας τις σκέψεις μου, από την αρχή της καραντίνας, θεωρώ καθήκον μου γρήγορα να βοηθώ αυτούς που βοηθούν την κοινωνία.

Τα θετικά για το μέλλον; Νομίζω πως όλοι και όλες μας ενωμένοι θα λύσουμε τα προβλήματα μας. Όλοι μαζί θα έχουμε πολλές νέες ιδέες για το μέλλον. Η καθαριότητα δημόσιων και ιδιωτικών χώρων θα είναι προτεραιότητα. Θα είμαστε πιο ενημερωμένοι για το παρελθόν και πιο προσεκτικοί για το μέλλον. Το ενδιαφέρον μας θα στραφεί στη μελέτη και την έρευνα και όχι στους διάσημους ηθοποιούς και τραγουδιστές. Τα παιδιά και οι έφηβοι θα ενδιαφέρονται περισσότερο για τα συναισθήματα των γονιών τους από ό,τι τώρα. Ως έφηβοι θα φροντίσουμε αυτά που κάνουμε να μας κάνουν ευτυχημένους και καλύτερους.

Όσο για μένα, θα γίνω μεταφράστρια και θα βοηθήσω να διαδοθούν οι ιδέες των παιδιών στην κοινωνία. Εσείς που διαβάζετε αυτό το κείμενο προετοιμαστείτε να ζήσετε ένα φωτεινό και όμορφο μέλλον.

Μάγια

Το όνομά μου είναι Μάγια,
είμαι 18 ετών

Η καραντίνα βοηθάει το περιβάλλον

Εκτιμώ πως από τώρα και μέχρι το τέλος του 2020 η ρύπανση του αέρα, της θάλασσας και των ποταμών θα είναι χαμηλότερη σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια. Το ξέσπασμα της πανδημίας του ιού ώθησε τους πολίτες να μπουν σε καραντίνα και μείωσε τη δράση της σύγχρονης βιομηχανίας και παραγωγής. Η καραντίνα δίνει στον πλανήτη την ευκαιρία να αποκατασταθεί, εν μέρει, λόγω της μειωμένης κινητικότητας των ανθρώπων και των οικονομικών τους δραστηριοτήτων. Η οικονομική κρίση που έρχεται θα είναι παγκόσμια και ελπίζω πως γι' αυτό τον λόγο θα μειωθούν πολλές περιττές κρατικές δαπάνες και θα αναζητηθούν εναλλακτικές λύσεις για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε.

Όσον αφορά εμένα, περνώ πλέον περισσότερο και ουσιαστικότερο χρόνο με την οικογένειά μου. Έγινα πιο προσεκτική σε θέματα ατομικής υγιεινής και όλα αυτά που σκέφτομαι με κάνουν πιο συνειδητοποιημένη. Τώρα, κατά τη διάρκεια της καραντίνας, ξεκουράζομαι σωματικά και ψυχικά. Δυναμώνω το σώμα μου και καθαρίζω το μυαλό μου, ώστε στο μέλλον και μετά από όλο αυτό να αναλάβω πάλι τα σχολικά μου καθήκοντα και να τα ολοκληρώσω με επιτυχία!

Μαριάμ

Το όνομά μου είναι Μαριάμ,
είμαι 19 ετών

Θα μετράμε αστέρια

Έχει περάσει καιρός από τότε που έμαθα νέα σου. Πού ήσουν;

Ελπίζω αυτό το γράμμα να σε βρει σε πολύ καλή υγεία.

Περνώ δύσκολες μέρες στην καραντίνα, χωρίς να ξέρω τι να κάνω. Είναι απλώς βαρετά. Είναι σαν να είμαι σε ένα κλουβί. Τίποτα δεν είναι έτσι όπως θα ήθελα.

Μερικές φορές, όταν πιάνω να ζωγραφίσω, η μαμά μου μού θυμίζει να μαγειρέψω κάτι για βραδινό και μετά από λίγο, όταν έχω ελεύθερο χρόνο, απασχολώ τον εαυτό μου με το κινητό μου... Ξέρεις, κοινωνικά δίκτυα.

Σήμερα η δίχρονη ανιψιά μου με έκανε να νιώσω καλά. Τα μικρά ανιψάκια μου πάντα με κάνουν να χαμογελώ. Όπως ήνε, τα μωρά είναι η μεγαλύτερη πηγή χαράς. Μου αρέσει που έχω περισσότερο χρόνο με την οικογένειά μου. Δεν μου αρέσει όμως που έχω γίνει πιο τεμπέλα από πριν. Νιώθω να έχω απομακρυνθεί περισσότερο από τον κόσμο. Όταν επιστρέψω στο σχολείο μου και στα μαθήματά μου θα νιώσω καλύτερα και πιο φυσιολογικά.

Εκείνο που μου αρέσει ακόμα αυτές τις μέρες είναι ότι είμαι ελεύθερη και μπορώ να ζωγραφίζω όποτε θέλω. Επίσης ότι μπορώ να τραβάω βίντεο με το φως της μέρας.

Η μεγαλύτερη ευχή μου αυτή τη στιγμή είναι να γίνω YouTuber και να ολοκληρώσω το τελευταίο μου πορτρέτο. Το καλύτερο νέο που άκουσα αυτές τις μέρες είναι ότι θα μπορέσω να κάνω μαθήματα δημιουργικής γραφής,

τα οποία θα με βοηθήσουν να γράψω σενάρια για τα βίντεο που δημιουργώ.

Η αγαπημένη μου λέξη είναι «καλλιτέχνης». Η τέχνη είναι το μόνο πράγμα που θέλω να κάνω στην υπόλοιπη ζωή μου.

Σου γράφω εδώ τους αγαπημένους μου στίχους:

*Τελευταία χάνω, χάνω τον ύπνο μου
Ονειρεύομαι τα πράγματα που θα μπορούσαμε να είμαστε
Αλλά μωρό μου, προσέχομαι δυνατά
Όχι άλλο μέτρημα δολαρίων
Θα μετράμε αστέρια
Ναι, θα μετράμε αστέρια*

Αλλά αυτό το γράμμα δεν είναι για να παραπονεθώ, είναι για να ανακουφιστώ από τις σκέψεις μου.

Τώρα που σου τα γράφω αυτά είναι αργά τη νύχτα, καθώς δεν κοιμάμαι τη νύχτα. Είναι μεσάνυχτα, ο μπαμπάς και η μαμά με ρωτάνε τι θέλω να φάω, αλλά εγώ δεν ξέρω...

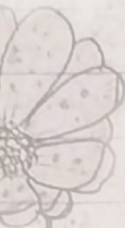
Μετά από το φαγητό η μαμά μου είπε πριν την προσευχή να καθαρίσω το δωμάτιο. Βαριέμαι πολύ, αλλά πρέπει να το κάνω. Τελειώνω το καθάρισμα και προσέχομαι. Σκέφτομαι να ρίξω μια ματιά στο κινητό μου. Είναι πολύ αργά, «πρέπει να κοιμηθείς» λέει ο μπαμπάς μου. Είναι πολύ αργά. Πρέπει να κοιμηθώ. Καληνύχτα.

Θα ήθελα να μάθω για τη δική σου κατάσταση.

Ελπίζω να μπορέσουμε να συναντηθούμε, ξέρω ότι ίσως αυτό να είναι δυνατόν μετά από μερικά χρόνια.

Περιμένω την απάντησή σου.

η τρελή φίλη σου,
Μαριάμ

Μαρτζάν

Το όνομά μου είναι Μαρτζάν,
είμαι 17 ετών

Πείσμα και προσευχή

Η ζωή μου εκεί ήταν δύσκολη. Κάθε μέρα έμοιαζε με έναν ολόκληρο χρόνο.

Δεν υπήρχε ησυχία και άνεση. Όλοι έλεγαν ότι εκεί ήταν κόλαση.

Όλοι ήταν αναστατωμένοι και βαθιά λυπημένοι.

Για ένα κομμάτι ψωμί έπρεπε να περιμένουμε για ώρες.

Δεν υπήρχε ασφάλεια, δεν υπήρχε σπίτι.

Έκανα υπομονή.

Άντεξα.

Ένωθα ότι έμενα πίσω στα μαθήματα του σχολείου. Έδινα κουράγιο στον εαυτό μου, όμως η μητέρα και ο πατέρας μου αρρώστησαν και η ζωή μου έγινε ακόμη πιο δύσκολη.

Δεν πίστευα ότι μια ημέρα θα ερχόμουν σε αυτή τη θέση, αλλά με έφερε η ζωή. Αρρώστησε και ο αδελφός μου, ήμασταν σε άθλιες συνθήκες, σαν να είχα υποστεί όλες τις θλίψεις του κόσμου.

Δεν είχα τίποτα. Κοίταζα τον ουρανό κάθε μέρα με μάτια γεμάτα θλίψη.

Τι με έκανε να φύγω; Το μίσος. Είναι η πιο σκληρή απόφαση που πρέπει να πάρει ένας άνθρωπος. Αντί να ζεις με τα αγαπημένα σου πρόσωπα εν ειρήνη... Για πολύ καιρό ζούσαμε ανάμεσα στις δυο επιλογές, στο μείνει ή φύγε.

...να κυνηγάνε παντού τη
μάσκα
να τριγυρνάμε παντού για
για μια μάσκα,
αν γλυτώσουμε από τον
κορωνοϊό,
θα τρελαθούμε για την
εύρεση μιας μάσκας...

Όταν ήρθε ο κορωνοϊός ήμασταν μαζί ευτυχώς με την αγαπημένη μου οικογένεια. Έπαιζα βόλεια με τους φίλους μου, ζωγράφιζα, προστάτευα τον εαυτό μου και προσευχόμουν στον Θεό να με προστατεύει. Άναβα κεριά και παρακαλούσα να θεραπευτούν οι άρρωστοι.

Προσπάθησα πολύ να μάθω να μαγειρεύω. Αλλά δεν κατάφερα σπουδαία πράγματα! Είχαμε πάρει κι ένα πιάνο με τον αδερφό μου να μάθουμε να παίζουμε, αλλά μας πρόλαβε η καραντίνα.

Θέλω να συνεχίσω τις σπουδές μου, να πάρω μέρος σε αγώνες βόλεια, να κάνω αυτά που ήθελα να κάνω και να βγω έξω. Να ευχαριστηθώ τη φύση, να πάω σε πάρτι με φίλους και να κάνω μια νέα αρχή με την αδερφή μου.

Μάσομε

Το όνομά μου είναι Μάσομε, είμαι 17 ετών

*Να είσαι καλός είναι μια προϋπόθεση
για να είσαι άνθρωπος*

Αγαπητή Σαχάρ,
μου έχεις λείψει πολύ.

Ελπίζω όλα να είναι καλά στο Αφγανιστάν, εσύ και η οικογένειά σου να είστε καλά ❤️

Εμείς είμαστε σε καραντίνα εδώ και δυο μήνες.

Αυτές τις μέρες μπορώ να διαβάζω βιβλία και μου αρέσει που τα ζώα είναι ελεύθερα. Αυτό που δεν μου αρέσει είναι ότι είμαι μακριά από τις φίλες μου, δεν μπορώ να κάνω βόλτες και να πηγαίνω στο σχολείο.

Τώρα έχω περισσότερη ώρα με την οικογένειά μου. Πριν από λίγες μέρες είχε γενέθλια ο ανιψιός μου, ο γιος της ξαδέρφης μου, και του φτιάξαμε τούρτα. Του κάναμε ένα πάρτι με χορό και γελάσαμε όλοι, περάσαμε πολύ ωραία.

Προχθές είδα και μια ταινία, που έβλεπα όταν ήμουν μικρή ❤️

Την άλλη εβδομάδα μπορεί ν' ανοίξουν τα σχολεία μας. Χωρίς μάσκα και γάντια δεν μπορούμε να πάμε στους χώρους που έχει πολύ κόσμο, όπως στο σούπερ μάρκετ, τη λαϊκή, το λεωφορείο. Αν δεν φοράμε μάσκα, θα πρέπει να πληρώσουμε πρόστιμο 150 ευρώ 😞

Μόλις τελειώσει η καραντίνα το πρώτο πράγμα που θα κάνω είναι να δω τις φίλες μου, να πάω μια βόλτα στην παραλία και να κάνω ψώνια.

Ελπίζω να φύγει γρήγορα ο κορωνοϊός από τον κόσμο και να έχει παντού ηρεμία, γιατί μου έχει λείψει ο παλιός κόσμος.

Μου έχεις λείψει.

Σ' αγαπώ, πρόσεχε τον εαυτό σου ❤️

Μάσομε

Μεχράν

Το όνομά μου είναι Μεχράν, είμαι 16 ετών

Και η γη μπήκε σε καραντίνα.

Θυμάμαι ακόμα τα ονόματα των δασκάλων,
του διερμηνέα και των παιδιών.

Ο καθένας από εμάς ήταν από ένα διαφορετικό
και μακρινό μέρος.

Κάθε ένα από εμάς τα παιδιά μοιραστήκαμε
τις εμπειρίες μας με τη βοήθεια
του αγαπητού μας δασκάλου και του διερμηνέα.

Ρουά μα τ

Δεν θέλω να αρχίσω από το μακρινό παρελθόν,
αλλά από τότε που δεν υπήρχε ο κορωνοϊός.
Αυτή η ιστορία είναι από τότε που ήρθα στην Ελλάδα.
Περίπου επτά με οκτώ μήνες πριν.
Ο κορωνοϊός ξεκίνησε από την Κίνα
και έγινε πρώτη είδηση σε όλο τον κόσμο.
Όμως αυτό που συνέβη σ' εμένα, εκείνη την εποχή,
με έκανε πολύ χαρούμενο.
Ένιωθα πολύ ωραία, γιατί τότε είχα μεταφερθεί
στην Αθήνα. Αρχισα να μαθαίνω ελληνικά.
Στον ελεύθερο χρόνο μου πήγαινα στα πάρκα
και στους δρόμους και τότε
κάτι άρχισα να ακούω για τον κορωνοϊό.
Η μία χώρα μετά την άλλη έμπαιναν σε καραντίνα.

Ήρθε κι εδώ. Δεν ήθελα να μπω σε καραντίνα,
αλλά έπρεπε να το κάνω για τους αγαπημένους μου.
Τελικά δεν πέρασα και τόσο άσχημα.
Είχα πρόσβαση στο ίντερνετ και έπαιζα σκάκι,
που μου αρέσει πολύ.
Πρότεινα στους φίλους μου να παίξουν μαζί μου.
Δεν ήξεραν πώς παίζεται.
Αρχισα να τους μαθαίνω.
Τώρα ο καθένας τους είναι ένας δυνατός παίκτης.

Μοχάμαντ

Το όνομά μου είναι Μοχάμαντ,
είμαι 15 ετών

Ο άλλος ιός

2030

Κάθομαι στο σπίτι μου, στον Καναδά,
και κάνω περιήγηση στο διαδίκτυο μέσα από το τηλέφωνό μου.
Ξαφνικά βλέπω μια φωτογραφία.

Είναι άρρωστοι. Στο νοσοκομείο. Α ναι! Θυμάμαι!

Ήταν πριν δέκα χρόνια, το 2020 με τον κορωνοϊό.

Κι όμως ο κόσμος ακόμα δεν έχει ξεχάσει αυτήν την πίκρα.

Έχει μείνει η γεύση κι ας ξεχάστηκε το γεγονός.

Ο κορωνοϊός είχε βαρύ αντίκτυπο στον κόσμο.

Οι περισσότεροι από εκείνους που επέζησαν μολύνθηκαν
με έναν άλλο ιό που ονομάζεται θλίψη.

Δεν περνάει εύκολα.

Ο κορωνοϊός κατέστρεψε πολλές ζωές.

Πολλοί άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους εκείνη την εποχή.

Λες και ήταν αθώα θύματα πολέμου. Άμαχοι.

Μποραχάν

Το όνομά μου είναι Μποραχάν, είμαι 15 ετών

*Αναμονή είναι το δείγμα της αγάπης
και της υπομονής*

Γεια σου αγαπητέ μου φίλε!

Ήθελα να σε πάρω τηλέφωνο, αλλά δεν τα κατάφερα, γι' αυτό και αποφάσισα να σου γράψω τούτο το γράμμα.

Σε αυτή τη δύσκολη περίοδο που περνάμε ήθελα να σου πω ότι μου λείπεις πολύ. Ελπίζω να ξαναμπούμε σύντομα σε μια κανονικότητα, προκειμένου να μπορούμε να πηγαίνουμε για γυμναστική και να κάνουμε αθλήματα.

Πριν από την καραντίνα μαζί με έναν καλό μου φίλο πηγαίναμε στο γυμναστήριο και τώρα έχουμε αναγκαστεί να μένουμε στο σπίτι. Μια μέρα ο φίλος μου επικοινωνήσε μαζί μου. Είχε την ιδέα να γυμναστούμε μαζί μέσω ίντερνετ και χάρηκα πολύ γι' αυτό.

Όλη αυτή την περίοδο διαβάζω βιβλία και αποκόμισα πολύ ενδιαφέροντα πράγματα. Κάτι που μου αρέσει αυτή την περίοδο είναι ότι οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν χρόνο για διάβασμα. Εμένα μου αρέσει, όταν τελειώνω ένα βιβλίο, μια ταινία ή μια σειρά, να το μοιράζομαι μαζί με τους φίλους μου. Θεωρώ ότι με αυτό τον τρόπο θα μάθουμε πολλά πράγματα λέγοντας τις εντυπώσεις μας και αυτό είναι κάτι που μάλλον δεν είχαμε συνηθίσει να κάνουμε πριν. Είδα μια σειρά δεκατριών επεισοδίων, που ήταν για μένα ένα μεγάλο μάθημα και τώρα μπορώ να μοιραστώ με τους φίλους μου αυτά τα οποία έμαθα.

Θέλω να μοιραστώ μαζί σου τους παρακάτω στίχους από ένα ποίημα που μου αρέσει πολύ:

*Αναμονή είναι το δείγμα της αγάπης και της υπομονής
Ο καθένας μπορεί να σου πει σε αγαπώ
Αλλά δεν μπορούν να κάνουν υπομονή όλοι
και να υποδείξουν αυτό που είναι σωστό.*

Τώρα είμαι αποφασισμένος να προσπαθήσω όσο το δυνατόν περισσότερο για να μπορέσω να πετύχω τους στόχους μου, γιατί όταν ξεκινάμε κάτι θα πρέπει να το τελειώνουμε. Έμαθα να έχω εμπιστοσύνη στον εαυτό μου και να εκμεταλλεύομαι τις ευκαιρίες.

Ο κορωνοϊός μας έκανε να εκτιμήσουμε την έννοια της οικογένειας. Τώρα υπάρχει η ευκαιρία για περισσότερο χρόνο με την οικογένεια και τους φίλους. Εμείς, που έχουμε τις οικογένειές μας μακριά, περνάμε τον περισσότερο χρόνο με τους φίλους.

Αυτές τις μέρες της καραντίνας έμαθα ότι τελικά μπορεί να υπάρχει ενότητα των λαών.

Πήρα σωστές αποφάσεις και έμαθα να έχω εμπιστοσύνη και αγάπη για τη ζωή. Πρέπει να μην αφήνουμε τους άλλους να μας επηρεάζουν αρνητικά. Να διώξουμε τον φόβο από μέσα μας και να μπορούμε να είμαστε ο εαυτός μας.

Να μη φοβόμαστε την αλήθεια και να μη λέμε ψέματα.

Να μη φοβόμαστε τις αλλαγές που έρχονται στη ζωή μας. Η ζωή είναι απρόβλεπτη. Πάντα στη ζωή, πριν παραδοθούμε, καλό είναι να ξαναπροσπαθήσουμε.

Δόξα τω Θεώ που έχω έναν φίλο σαν κι εσένα και μπορώ να μοιράζομαι τόσο σημαντικά πράγματα!

Μποραχάν

ΝΤΑΝΙΕΛ

Το όνομά μου είναι Ντανιέλ,
είμαι 17 ετών

Φαντάσματα

Είμαι ένας νέος πρόσφυγας σ' ένα ελληνικό νησί.
Η ζωή κυλούσε καλά, αλλά και με πολλή βαρεμάρα,
άγχος κι εγωισμό.

Όλοι ήταν καχύποπτοι απέναντί μας.

Μας έβλεπαν σαν κατώτερους ανθρώπους, χωρίς
δικαιώματα. Οι μέρες μας ίδιες: σχολείο, ποδόσφαιρο,
αγορά. Συντροφιά μας ήταν η μοναξιά κι η λύπη,
αλλά προσπαθούσαμε να μη χάσουμε το ηθικό μας.

Δεν ήταν καθόλου εύκολο να ζεις μέσα στη διάκριση.

Η каранτίνα δημιούργησε μια ενότητα μεταξύ μας
μέσα στο σπίτι που ζούμε τώρα,
αν και όλοι προερχόμαστε από διαφορετικά μέρη.

Δεν κάναμε καμία διάκριση είτε Άραβες είτε Αφρικανοί.

Όλοι ενωμένοι μοιραζόμασταν, μέχρι που κατακτήσαμε
ένα νέο συναίσθημα ασφάλειας και μία νοοτροπία
αποδοχής του άλλου.

Μετά τον εγκλεισμό τι;

Δεν ξέρουμε πολλά για το μέλλον.

Προσπαθούμε όμως σιγά σιγά να βρούμε έναν ρυθμό.

Εγώ όμως νιώθω λιπτημένος και ανήσυχος,
μήπως χάσω τους δικούς μου.

Η ιδέα να τους αποχωριστώ δεν σταματά
να με στοιχειώνει.

Δεν ξέρουμε αν ξέσπασες στις 9 και μισή.

Στην αρχή ήσουν μια ακόμα επιδημία.

Εφεξής η τύχη μας εξαρτάται από σένα.

Οργή Θεού.

Το τέλος προμηνύεται.

Δρας με τρόπο που ακυρώνει τη χημεία.

Οι γιατροί εξολοθρευμένοι, οι επιστήμονες επίσης.

Απομόνωση.

Εσύ, ένα πολύχρωμο ύφασμα.

Ένα εσώρουχο που φοριέται στη μύτη

και πιάνεται από τ' αυτιά.

Δημοφιλής τώρα σαν τις Καρντάσιανς!

Κυρίαρχη σαν την Αποκάλυψη.

Φραγμός ενάντια στον ιό,

κάνεις όμως τις μανάδες μας ν' ασφυκτιούν

σ' ένα καμίνι με εκπνοές.

Παρντίς

Το όνομά μου είναι Παρντίς,
είμαι 15 ετών

Το μαργαριτάρι και η λάμψη του!

Όταν ο ήχος του θαλασσινού νερού
συναντά τον ήχο των πουλιών και των σπουργιτιών,
δημιουργούν μουσική!
Δεν ξέρω πώς να το ονομάσω,
δεν ξέρω ποιος είναι ο τραγουδιστής αυτής της μουσικής.

Πάντα ήθελα να είμαι σαν τη θάλασσα!
μερικές φορές γεμάτη σιωπή
και μερικές φορές τρελή
βαθιά και συναρπαστική!

Η θάλασσα δεν είναι μόνο μια λέξη.
Μια θάλασσα γαλήνης, μια ευχάριστη ομορφιά,
μια ευλογία που ο Θεός έκρινε αξιά μας και μας έδωσε!

Από τη θάλασσα πρέπει να μάθετε,
να πάρετε τους κακούς ανθρώπους από τη ζωή σας
και να τους αφήσετε στην παραλία.
Και βάλτε τους σημαντικούς ανθρώπους σας
μέσα στον κόσμο της ύπαρξής σας.

Η θάλασσα είναι η πιο συναισθηματική ευλογία του Θεού,
περήφανη.
Να είστε ήρεμοι σαν την παραλία,
έτσι ώστε οι άλλοι να είναι ανήσυχοι
σαν τη θάλασσα για εσάς.

Θαλασσινό

Όταν τελειώσει η καραντίνα,
θα ήθελα να είμαι κοντά στο Ελληνικό
στην παραλία του Αγίου Κοσμά
κοντά στη θάλασσα...
Να ακούσω τον ήχο των κυμάτων,
να δω τα θαλασσοπούλια να πετούν!
Και το υπέροχο ηλιοβασίλεμα!
Είναι τόσο όμορφο,
μου δίνει μια παράξενη ηρεμία εκεί!
Όταν κοιτάζω τα όμορφα βότσαλα,
νιώθω κάθε στιγμή και κάθε κύμα.

Ροστάμ

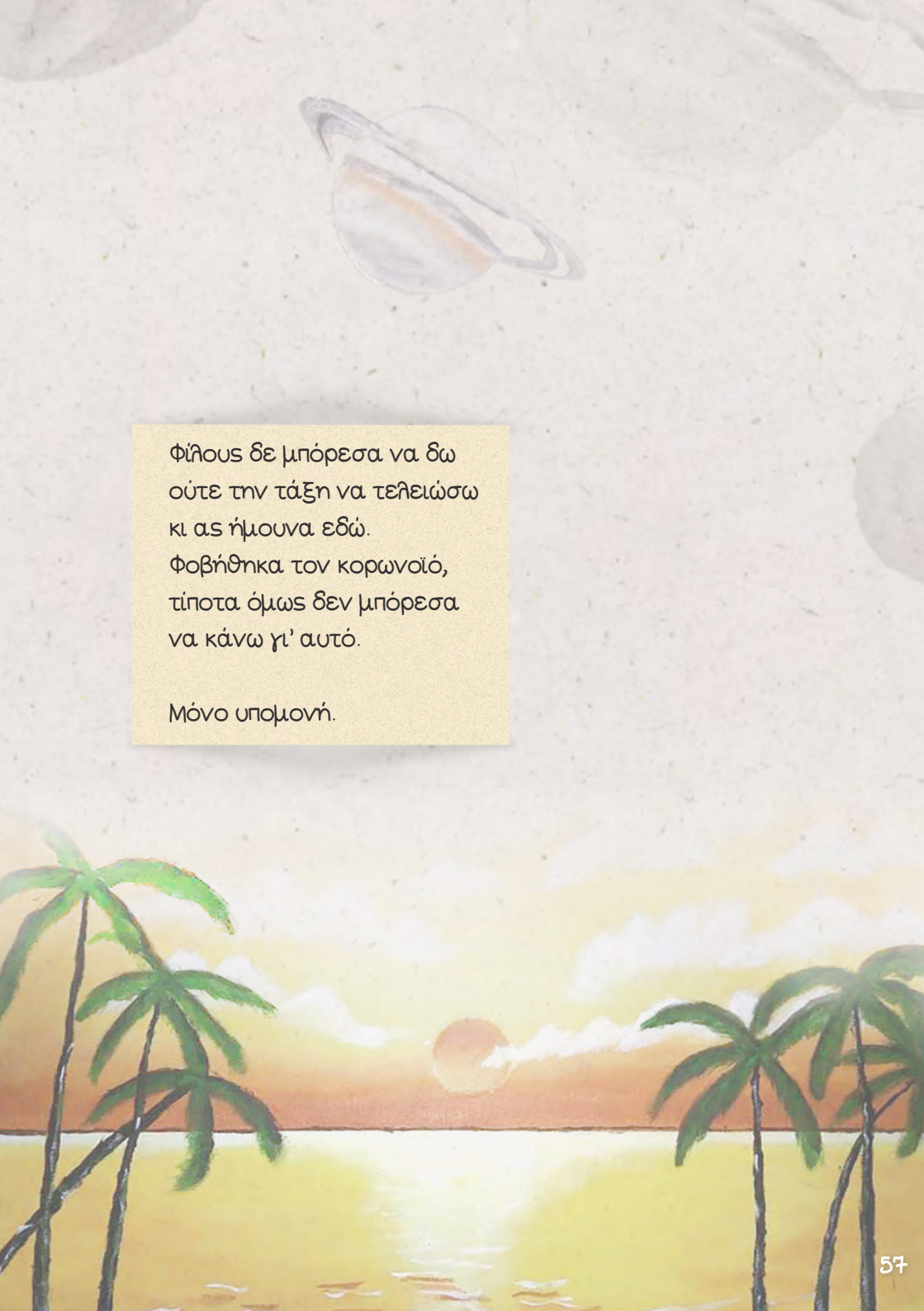
Το όνομά μου είναι Ροστάμ , είμαι 17 ετών

Ρυθμός

Διάβαζα πολύ
και ξεκουράστηκα στο σπίτι.
Μίλησα με τους γονείς,
καθάριζα κι όλο το σπίτι.

Έξω καθόλου δεν μπόρεσα να βγω,
μια ξένη γλώσσα όμως έμαθα κι εγώ.

Φίλους δε μπόρεσα να δω
ούτε την τάξη να τελειώσω
κι ας ήμουνα εδώ.
Φοβήθηκα τον κορωνοϊό,
τίποτα όμως δεν μπόρεσα
να κάνω γι' αυτό.

Μόνο υπομονή.

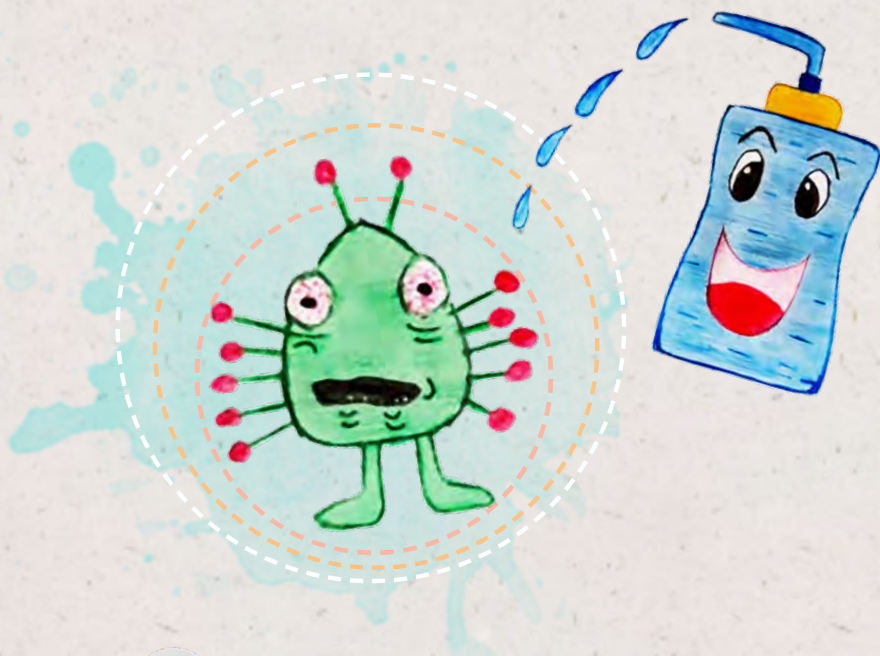
Σαουσάν

Το όνομά μου είναι Σαουσάν,
είμαι 18 ετών

Απλά πράγματα

Πριν από τον ιό και την καραντίνα, έβλεπα την απλότητα στην καθημερινότητά μου. Πίστευα σε αυτή και δεν μου πέρασε από το μυαλό πως κάποια από τα απλά πράγματα που έκανα δεν ήταν και τόσο απλά τελικά.

Τώρα, κατά τη διάρκεια της καραντίνας, συνειδητοποίησα πως ορισμένα από τα απλά αυτά πράγματα γίνονται με λάθος τρόπο ή δεν πρέπει να γίνονται. Έτσι έμαθα να τα κάνω με τον σωστό τρόπο και, ενώ πριν την καραντίνα ήταν ασήμαντα, έγιναν σε λίγο χρόνο σημαντικά για μένα.

Δε ξέρω τι σκέφτεστε και τι πιστεύετε για τον ιό και την καραντίνα. Για εμένα λειτούργησαν ως μάθημα με θέμα τη σημασία της απλότητας και έμαθα να μην υποτιμώ όλα αυτά που έχω κάνει στη ζωή μου. Ακόμα και τα απλά, καθημερινά και φαινομενικά ασήμαντα πράγματα.

Τζιοβάνι

Το όνομά μου είναι Τζιοβάνι, είμαι 17 ετών

Monsieur Le Masque

Ήταν μία εποχή
που κανείς δεν αναγνώριζε την αξία σου.
Η ύπαρξή σου ήταν ασήμαντη.

Όπως λέει η παροιμία,
καθένας με τη σειρά του για να λάμψει
ή καθένας με τη σειρά του στον κομμωτή!

Τώρα ήρθε η ώρα σου.
Αν και στο παρελθόν
σε χρησιμοποιούσαν μόνο οι vendangeurs¹,
οι χημικοί και οι χειρουργοί.

Στο εξής όλοι είμαστε από το ίδιο μείγμα,
τόσο χειρουργοί όσο και χημικοί.

Εσύ μας επιβλήθηκες
με τη δικαιολογία του μέτρου της απόστασης.
O Monsieur Le Masque!

Αγαπητέ μου, ήρθε η σειρά σου
για να επιβάλεις την επιρροή σου
σε αυτό το καινούργιο περιβάλλον.

¹ Εργάτες της γης, που ασχολούνται με τη συγκομιδή (Σ.τ.Ε)

Όταν ακούω για τους θανάτους στις ειδήσεις,
ξέρω τι σημαίνει να χάνεις κάποιον.
Είναι δύσκολο να είμαι αναγκασμένος
να μένω στο ίδιο μέρος, από υποχρέωση.
Μπορεί να γίνει τραυματικό.
Δεν το περιμέναμε, αλλά είναι ήδη εκεί!
Τι μπορούμε να κάνουμε;
Σεβόμαστε ο ένας τον άλλον.
Το παλεύουμε όλοι μαζί.
Μαζί το πολεμάμε, αλλά μόνοι;
Δεν το πιστεύω!

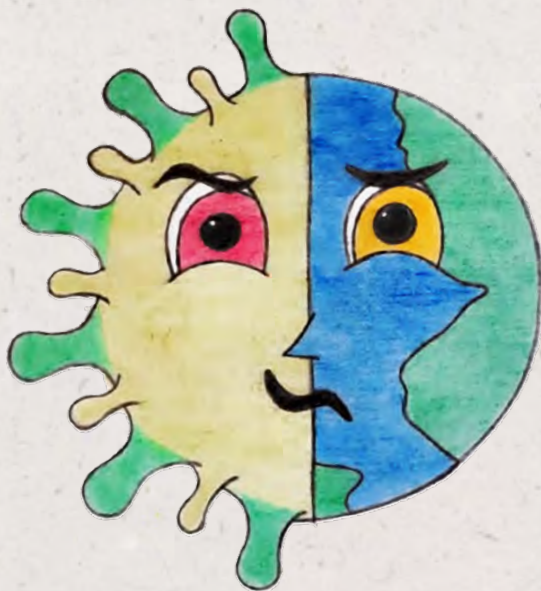

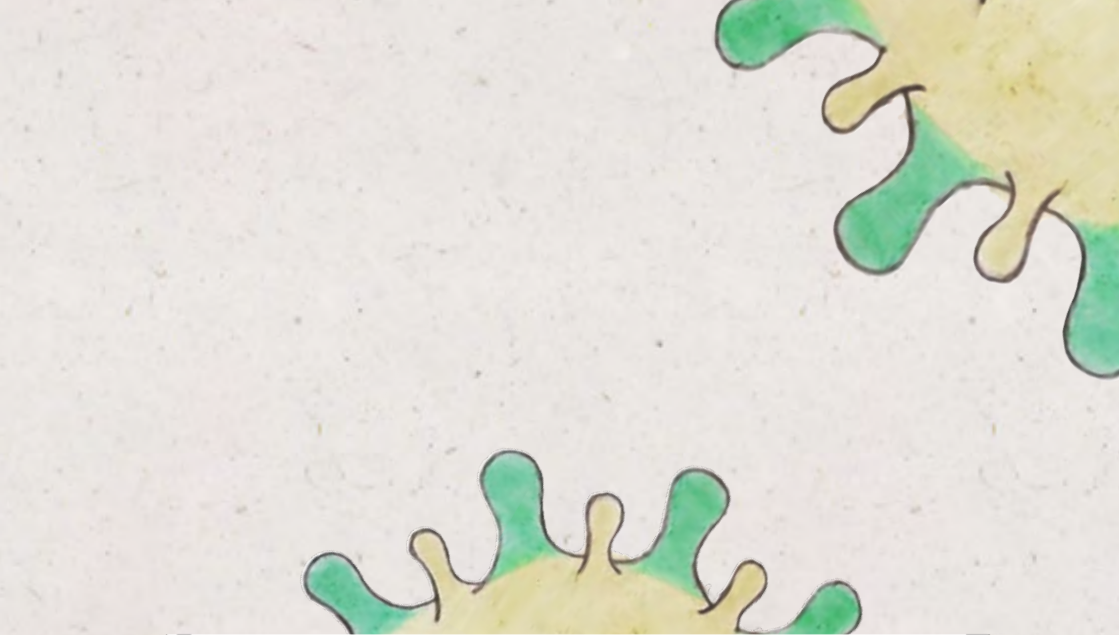
Φαρίντα

Το όνομά μου είναι Φαρίντα, είμαι 19 ετών

Ενωμένοι ενάντια στον ιό

Ο ιός και η καραντίνα μου έδειξαν πως η υγεία είναι πολύτιμη και οι εργαζόμενοι σε όλες τις μονάδες υγείας είναι αδέρφια μας. Είναι αυτοί που μπαίνουν μπροστά από εμάς για να πολεμήσουν αυτόν τον επικίνδυνο ιό και δεν κάνουν αηδιά τη δουλειά τους, αλλά θυσιάζονται για εμάς.

Όλος αυτός ο ελεύθερος χρόνος στην καραντίνα μου δίνει την ευκαιρία να αναθεωρήσω και να γνωρίσω τον εαυτό μου, αλλά και να αναγνωρίσω την πραγματική ουσία και ομορφιά της ζωής μου. Μου έμαθε να με φροντίζω με διάφορους τρόπους, ώστε να διασφαλίζω προσεκτικά τη σωματική και ψυχική μου υγεία.

Νιώθω πως όλο αυτό που ζούμε μάς έχει αλλιάξει.

Το ένα μας το χέρι φροντίζει τον εαυτό μας και το άλλο, ενωμένο με τα χέρια των υπολοίπων, πολεμάει μαζί τους αυτόν τον ιό.

Φάτεμε

Το όνομά μου είναι Φάτεμε, είμαι 18 ετών

Θέλω ένα πραγματικό σπίτι

Αυτές τις μέρες παντού υπάρχει απαγόρευση κυκλοφορίας και πρέπει να μένουμε στο σπίτι. Είμαι στο σπίτι και δεν κάνω τίποτα! Βαριέμαι πραγματικά. Για να είμαι ειλικρινής κοιμάμαι πάρα πολύ αυτές τις μέρες... χαχα! Δεν πηγαίνουμε στο σχολείο, κάνουμε τα μαθήματά μας διαδικτυακά.

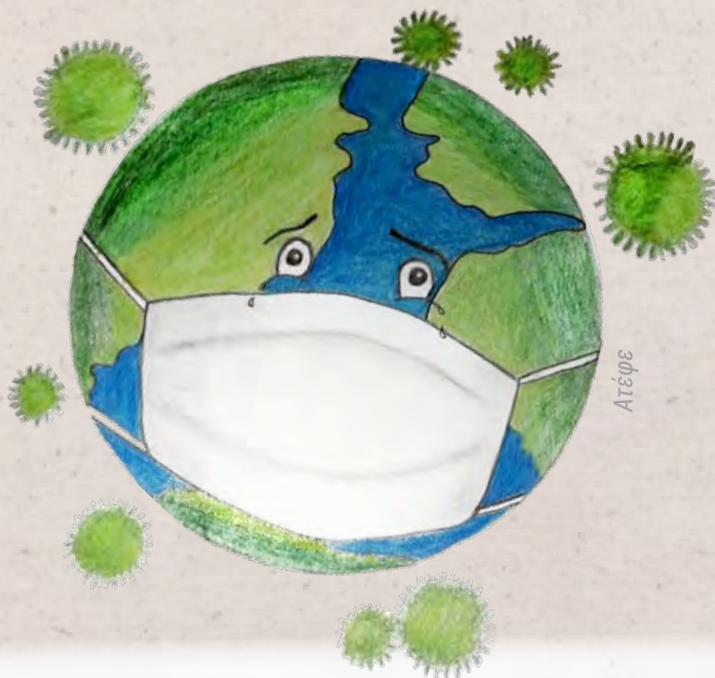
Δεν μπορούμε να βγούμε έξω να περπατήσουμε, έτσι περπατάμε μέσα στο camp¹ για να διατηρούμαστε σε φόρμα. Διαβάζω επίσης ένα αγγλικό βιβλίο, είναι πολύ ενδιαφέρον και προσπαθώ να μάθω μια καινούργια γλώσσα, γαλλικά.

Τον περισσότερο χρόνο είμαι με την οικογένειά μου και με το κινητό μου στα κοινωνικά δίκτυα, όπως όλοι αυτές τις μέρες. Προσπαθώ να μην ακούω τις ειδήσεις, γιατί μισώ να ξέρω πόσοι άνθρωποι έχουν πεθάνει. Λυπάμαι για τους ανθρώπους που είναι άρρωστοι τώρα και είναι στο νοσοκομείο. Δυστυχώς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, εκτός από το να προσευχόμαστε πολύ και να παρακαλάμε τον Θεό να μας βοηθήσει.

Αυτές τις μέρες έμαθα να υπολογίζω τη στιγμή, επειδή χάνεται...

Αυτό που μου κάνει εντύπωση είναι ότι οι άνθρωποι φοβούνται ο ένας τον άλλον και προσπαθούν να πάνε κάπου, όπου θα είναι ασφαλείς. Κάποιοι διάσημοι ήνε στους ανθρώπους να μένουν στο σπίτι, όμως τα δικά τους σπίτια μοιάζουν με παλάτια και δεν βαριούνται εκεί. Πολλές οικογένειες όμως θα πεθάνουν, αν δεν πάνε να δουλέψουν, γιατί δεν έχουν χρήματα για να μείνουν στο σπίτι..

¹ Η χρήση της λέξης camp διατηρήθηκε στα αγγλικά, γιατί έτσι αναφέρουν τα παιδιά τα κέντρα φιλοξενίας σε όποια γλώσσα κι αν γράφουν (Σ.Τ.Ε)

Η απαγόρευση της κυκλοφορίας ήταν πολύ χρήσιμη σε πολλές χώρες και η καλύτερη απόφαση κατά τη διάρκεια του COVID-19, αλλά για μερικές χώρες, όπως το Αφγανιστάν που είναι φτωχή χώρα, δεν ήταν καλό όσον αφορά την οικονομία. Ενώ ότι όταν μένεις στο σπίτι, δεν μπορείς να πας στη δουλειά και όταν δεν πας στη δουλειά, δεν έχεις χρήματα και όταν δεν έχεις χρήματα, πώς μπορείς να συντηρήσεις την οικογένειά σου;

Σκεφτόμαστε τους άλλους; Σκεφτόμαστε τα παιδιά που δουλεύουν στο Αφγανιστάν; Πού είναι τώρα; Τι κάνουν; Κανένας δεν νοιάζεται για αυτά... Κανένας δεν θα τα βοηθήσει. Αν δεν τα σκοτώσει ο κορωνοϊός, θα τα σκοτώσει σίγουρα η πείνα.

Πολλοί άνθρωποι φοβούνται τον κορωνοϊό και προσπαθούν πολύ να προφυλάξουν τους εαυτούς τους όσο περισσότερο μπορούν, όμως κάποιοι άλλοι δεν νοιάζονται καθόλου.

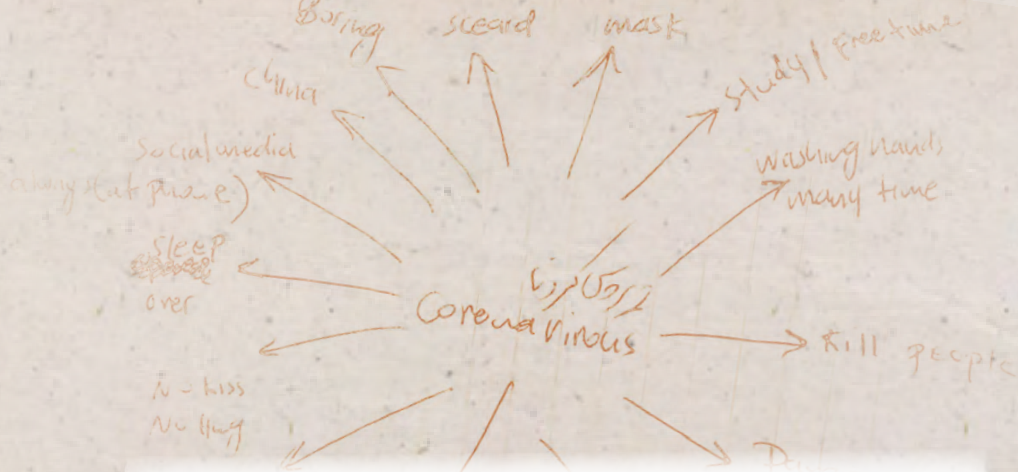
Σήμερα ξύπνησα νωρίτερα, γιατί αποφασίσαμε να πάμε στη λαϊκή εγώ, οι αδερφές μου και η μητέρα μου.

Αυτή η λαϊκή είναι πολύ κοντά στο camp, έτσι πολλοί άνθρωποι πηγαίνουν εκεί για ψώνια. Η στάση του λεωφορείου είναι ακριβώς μπροστά από το camp, έτσι όταν πηγαίνουμε εκεί περιμένουν το λεωφορείο πολλοί άνθρωποι. Είμαστε πολλοί σκέφτομαι, ίσως το λεωφορείο να μην σταματήσει για εμάς.

Τελικά το λεωφορείο έρχεται και ο οδηγός φωνάζει ότι μόνο δεκαπέντε άτομα μπορούν να μπουν, αλλά κανένας δεν θέλει να περπατήσει μέχρι τη λαϊκή μέσα στον ήλιο. Έτσι όλοι σπρώχνουν ο ένας τον άλλον για να μπουν μέσα. Μπαίνω μέσα με μεγάλη δυσκολία και βρωμίζουν τα παπούτσια μου. Μισώ τα βρώμικα παπούτσια! Μετά από λίγο φτάνουμε και, επειδή το λεωφορείο είναι γεμάτο, πρέπει να κατέβουμε αργά αργά. Όταν βγαίνω έξω ακούω τον οδηγό να μιλάει με κάποιον για εμάς. Ο οδηγός είναι πολύ θυμωμένος, νομίζω ότι έχει δίκιο, γιατί ανησυχεί για τον κορωνοϊό, αλλά δεν μπορεί να μας μιλήσει άγρια.

Είμαστε στη λαϊκή και η μητέρα μου αγοράζει λαχανικά για να μαγειρέψει το βράδυ. Μετά πάλι πρέπει να περιμένουμε στη στάση για το λεωφορείο.

Είμαι πολύ κουρασμένη και διψασμένη, είναι μια πολύ ζεστή μέρα. Μετά από πέντε λεπτά έρχεται το λεωφορείο, αλλά δεν σταματά για εμάς. Παράξενο, γιατί; Αλλάζουμε στάση, ίσως είμαστε σε λάθος στάση... Το λεωφορείο δεν σταμάτησε για εμάς ούτε στην άλλη στάση. Είμαι πολύ θυμωμένη. Γιατί; Επειδή είμαστε πρόσφυγες και ο κόσμος νομίζει ότι

έχουμε κορωνοϊό; Μα φοράμε μάσκα και γάντια. Έτσι πρέπει να περπατήσουμε είκοσι λεπτά μέχρι την προηγούμενη στάση. Είμαστε στο σπίτι τώρα, πολύ κουρασμένες και θυμωμένες και όταν θέλω να πλύνω τα χέρια μου βλέπω πολλά βρώμικα πιάτα. Όχι... πρέπει να τα πλύνω τώρα. Ξεκουράζομαι λίγο και κοιτάζω τα μηνύματα στο τηλέφωνό μου. Μετά από λίγο με καλούν οι φίλοι μου και μου λένε ότι η αδερφή μου έπεσε και χτύπησε, καθώς έκανε ποδήλατο. Αυτό αποτελείωσε τη μέρα μου...

Δεν θέλω να συνεχίσω να μένω στο camp. Θέλω να φύγω από εκεί και να έχω ένα πραγματικό σπίτι. Είμαι πολύ κουρασμένη και στο camp η ζωή μου είναι αγχωτική. Αυτό με κάνει πολύ ληθαργική και μου προκαλεί θλίψη. Θέλω να χαλαρώσω λίγο.

Το μεγαλύτερο όνειρό μου είναι εγώ και η οικογένειά μου να είμαστε ασφαλείς και να έχουμε μια κανονική ζωή, όπως όλος ο κόσμος. Μετά από αυτό θέλω να σπουδάσω και να πάω στο Πανεπιστήμιο. Θέλω να γίνω οδοντίατρος και να έχω τη δική μου κλινική, αλλά θέλω να σπουδάσω σε μια άλλη χώρα.

Θέλω μια ζωή χωρίς προβλήματα, όπως όλοι οι άνθρωποι. Δεν θέλω να με αντιμετωπίζουν ως πρόσφυγα.

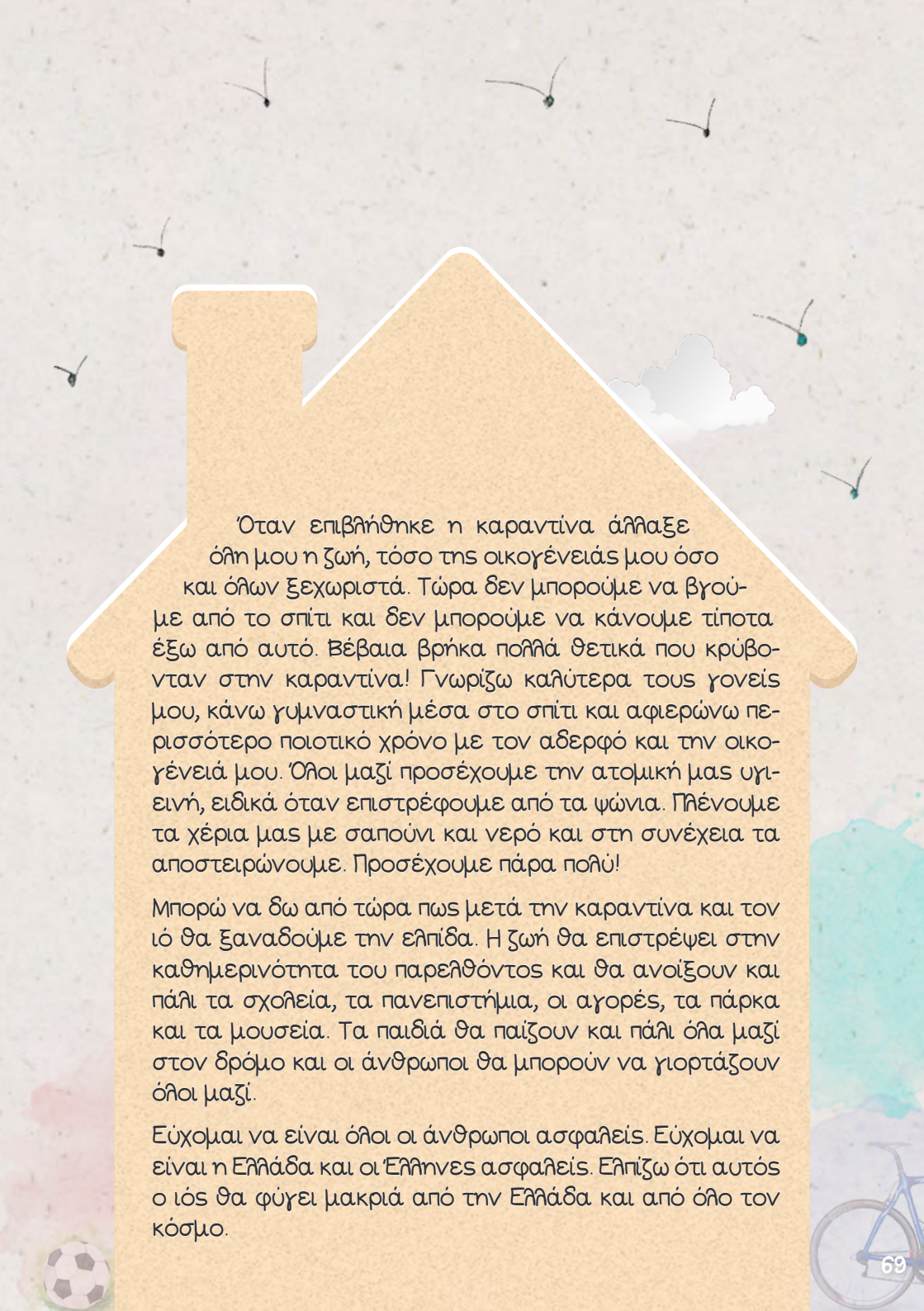
Φάτεν

Το όνομά μου είναι Φάτεν,
είμαι 13 ετών

Η ζωή θα επιστρέψει

Πριν από την καραντίνα είχα την ελευθερία να βγαίνω όποτε θέλω και να πηγαίνω όπου θέλω. Είχα την ελευθερία να πηγαίνω στο σχολείο και κάθε μέρα να επιστρέφω στο σπίτι για να γευματίσω με την οικογένειά μου. Και το απόγευμα εγώ και η οικογένειά μου πηγαίναμε βόλτα με τα ποδήλατά μας. Είχαμε την ελευθερία να περνάμε ευχάριστο χρόνο όλοι μαζί σε κάποιο πάρκο και να επισκεπτόμαστε μουσεία και μνημεία. Το πρόγραμμά μας ήταν πραγματικά γεμάτο. Με τους φίλους και τις φίλες μου περνούσαμε τον περισσότερο χρόνο έξω από το σπίτι μας και, όποτε είχαμε όρεξη, παίζαμε με τον αδελφό μου το αγαπημένο του παιχνίδι, το ποδόσφαιρο.

Όταν επιβλήθηκε η καραντίνα άλλαξε όλη μου η ζωή, τόσο της οικογένειάς μου όσο και όλων ξεχωριστά. Τώρα δεν μπορούμε να βγούμε από το σπίτι και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα έξω από αυτό. Βέβαια βρήκα πολλά θετικά που κρύβονταν στην καραντίνα! Γνωρίζω καλύτερα τους γονείς μου, κάνω γυμναστική μέσα στο σπίτι και αφιερώνω περισσότερο ποιοτικό χρόνο με τον αδερφό και την οικογένειά μου. Όλοι μαζί προσέχουμε την ατομική μας υγιεινή, ειδικά όταν επιστρέφουμε από τα ψώνια. Πλένουμε τα χέρια μας με σαπούνι και νερό και στη συνέχεια τα αποστειρώνουμε. Προσέχουμε πάρα πολύ!

Μπορώ να δω από τώρα πως μετά την καραντίνα και τον ιό θα ξαναδούμε την ελπίδα. Η ζωή θα επιστρέψει στην καθημερινότητα του παρελθόντος και θα ανοίξουν και πάλι τα σχολεία, τα πανεπιστήμια, οι αγορές, τα πάρκα και τα μουσεία. Τα παιδιά θα παίζουν και πάλι όλα μαζί στον δρόμο και οι άνθρωποι θα μπορούν να γιορτάζουν όλοι μαζί!

Εύχομαι να είναι όλοι οι άνθρωποι ασφαλείς. Εύχομαι να είναι η Ελλάδα και οι Έλληνες ασφαλείς. Ελπίζω ότι αυτός ο ιός θα φύγει μακριά από την Ελλάδα και από όλο τον κόσμο.

Φερεστέ

Το όνομά μου είναι Φερεστέ,
είμαι 19 ετών

Όταν βραδιάζει

Προετοιμαζόμασταν για τη συνέντευξή μας για το άσυλο, όταν ήρθε ο κορωνοϊός και η συνέντευξη αναβλήθηκε.

Η καραντίνα δεν έκανε μεγάλη διαφορά στη ζωή μου.

Έτσι κι αλλιώς σε camp¹ ζούσα.

Δεν πήγαινα διακοπές ή πολλές βόλτες, πήγαινα σχολείο και έκανα μαθήματα ελληνικών και αγγλικών και την υπόλοιπη μέρα έκανα δουλειές στο σπίτι.

Είμαι το μεγαλύτερο παιδί της οικογένειας κι έχω αναλάβει πολλές ευθύνες. Μαγειρεύω πολύ ωραία. Περνώ τις περισσότερες ώρες μου μαγειρεύοντας.

Στην καραντίνα ανακάλυψα και τη ζωγραφική.

Μετά την καραντίνα θα τελειώσω τα πράγματα που είχα αφήσει στη μέση.

Θα τελειώσω το σχολείο μου, τα μαθήματα της γλώσσας.

Θα συνεχίσω τις σπουδές μου.

Με απασχολούν οι διοικητικές υποθέσεις, όπως η μεταφορά μας από αυτή τη δομή... τα σενάρια δεν είναι πάντα ωραία, υπάρχουν στιγμές λύπης...

¹ Η χρήση της λέξης camp διατηρήθηκε στα αγγλικά, γιατί έτσι αναφέρουν τα παιδιά τα κέντρα φιλοξενίας σε όποια γλώσσα κι αν γράφουν (Σ.Τ.Ε)

The top of the page features black silhouettes of leaves and a bird perched on a branch. The background is a light, textured paper color with faint, colorful leaf patterns in shades of purple, green, and blue at the bottom.

Όταν βραδιάζει πέφτω στο κρεβάτι μου, διαβάζω τα μαθήματά μου και τα εθνητικά, γιατί θέλω να μάθω να μιλώ και να καταλαβαίνω τι μου λένε οι δασκάλες μου.

Το ταξίδι μάς αηθάζει και πρέπει να αηθάξουμε κι εμείς τον εαυτό μας.

Παίρνεις κάτι μαζί σου, εύχομαι να αφήνεις κάτι ωραίο πίσω σου.

Χαλίντ

Το όνομά μου είναι Χαλίντ, είμαι 17 ετών

Αγάπη και προσπάθεια

Οι πρώτες μέρες της καραντίνας ήταν αρκετά δύσκολες, γιατί, εκεί που βγαίναμε με τους φίλους, ξαφνικά φυλακιστήκαμε στα σπίτια μας. Για μένα ήταν αρκετά κουραστικό και σκέφτηκα να κάνω κάτι, ώστε να περάσω τον χρόνο μου ευχάριστα. Έτσι μαζευτήκαμε με φίλους και είπαμε να φτιάξουμε κάποια βιντεάκια, τα οποία στη συνέχεια κοινοποιήσαμε στα μίντια. Ήταν αρκετοί εκείνοι που τους άρεσαν και μας ενθάρρυναν.

Το ξέρω ότι αυτές οι μέρες δεν είναι ό,τι καλύτερο, όχι μόνο για μας, αλλά για όλο τον κόσμο, θα πρέπει όμως να είμαστε προσεκτικοί και να ασχοληθούμε με κάτι μέχρι να τελειώσει η καραντίνα.

Η καραντίνα δεν είναι τόσο κακή όσο περιμέναμε να είναι. Δεν λένω ότι πρέπει να είμαστε ευγνώμονες γι' αυτό που συμβαίνει, αλλά τα πάμε καλά και αυτός ο χώρος που μένω τώρα είναι πολύτιμος για μένα.

Η ζωή μας αποτελείται από συνήθειες. Όμως αυτές τις μέρες πολλά πράγματα συνέβησαν σε εμάς και μας άλλαξαν. Υπάρχει μεγάλη πίεση, η οποία σε ορισμένες περιπτώσεις μπορούμε να πούμε ότι έχει οδηγήσει τους ανθρώπους στον φόβο, την απελπισία, την αποτυχία, τη θλίψη και τη δυστυχία.

Ίσως μερικά από αυτά να μην ήταν τόσο ευχάριστα, αλλά μας έδωσαν πράγματα που δεν πρέπει ποτέ να ξεχάσουμε. Αν σκεφτούμε, θα καταλάβουμε ότι σε κάποιες περιπτώσεις άξιζε. Μάθαμε τις αξίες που είχαμε

Συντονιστής προγράμματος «Κι αν ήσουν εσύ;»

Νίκος Γκόβας

Συντονιστές Δράσης «Μονόηχοι σε καραντίνα»

Νίκος Γκόβας, Κατερίνα Αλεξιάδη, Νικολέττα Δημοπούλου

Εμπυχωτές διαδικτυακών εργαστηρίων γραφής & επιμέλεια κειμένων

Δήμητρα Διαγαγγέλου, Νίκος Καθαϊτζίδης, Ελένη Σβορώνου,

με τη συνεργασία της **Αλεξάνδρας Βασιλοπούλου**

ΤΟΠΙΚΟΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ

Πέννυ Αλεξοπούλου, Πρόγραμμα στέγασης ESTIA,

Αναπτυξιακή «Πάρωννα» ΑΕ Ο.Τ.Α., Τρίπολη

Μαρία Ανδρονίκου, Ηλιακίδα ΑΜΚΕ - Ξενώνας Σουράδα, Λέσβος

Μαρία Αργυρού, 1ο Γυμνάσιο Αυλήνα, Αττική

Σόνια Βλάχου, Συντονίστρια Εκπαίδευσης Προσφύγων,

Κέντρο Φιλοξενίας Φιλιππιάδας, Πρέβεζα

Δανάη Γαλανού, ΑΡΣΙΣ, Δράμα

Αλεξάνδρα Γεωργιάδου, Ηλιακίδα ΑΜΚΕ - Ξενώνας Σουράδα, Λέσβος

Ιωάννα Δαμδούνη, ΑΡΣΙΣ, Δράμα

Γεωργία-Κωνσταντία Καραγιάννη, Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας

Εκπαίδευσης – Εκπαιδευτικά θέματα, Καρδίτσα

Ευάγγελος Καραγιάννης, Διεθνής Οργανισμός Μετανάστευσης, Πάτρα

Βασίλης Κλησιάρης, Κοινωνικό ΕΚΑΒ, Πεντέλη, Αττική

Βικτώρια Κοεμτζοπούλου, Συντονίστρια Εκπαίδευσης Προσφύγων,

Κέντρο Φιλοξενίας Διαβατών, Θεσσαλονίκη

Τάσος Κοντοκώστας, PRAKSIS, Αθήνα

Διονύσης Παύλου, Συντονιστής Εκπαίδευσης Προσφύγων,

Κέντρο Φιλοξενίας Καρά Τεπέ, Λέσβος

Πόπη Σαρρή, PRAKSIS, Αθήνα

Λουκία Στέφου, 1ο Γυμνάσιο Αυλήνα, Αττική

Δήμητρα Τασίκα, Πρόγραμμα στέγασης ESTIA,

Αναπτυξιακή Καρδίτσας ΑΝΚΑ Ο.Τ.Α, Καρδίτσα

Νάντια Τσενέ, 1ο Γυμνάσιο Αυλήνα, Αττική

Μυρτώ Τσόμπο, Διεθνής Οργανισμός Μετανάστευσης, Πάτρα

Διερμηνείες διαδικτυακών εργαστηρίων γραφής
Reza Gkolami (Φαρσί), **Mohammed-Raad Hammami** (Αραβικά),
Fatima Ali (Σομάλι), **Ειρήνη Καχρημάνη** (Γαλλικά),
Feras Darahmed (Αραβικά), **Πάρης Τσεκούρας** (Αγγλικά)

Τεχνική υποστήριξη διαδικτυακών εργαστηρίων γραφής
Πάρης Τσεκούρας

Ευχαριστίες για τη βοήθεια στις μεταφράσεις και στις διορθώσεις
Φώτης Γούσιος, Χριστίνα Δρακοπούλου, Όλγα Κυριμλίδου,
Νέλλη Μαυρουδή, Χρίστος Στυλιανού, Ζωή Χαρακτινού

ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Πανελλήνιο Δίκτυο για το Θέατρο στην Εκπαίδευση
σε συνεργασία με **την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ**
για τους Πρόσφυγες στην Ελλάδα

Συνεργαζόμενοι φορείς στη Δράση «Μονόηχοι σε καραντίνα»:
ARISIS, PRAKSIS, Ηλιακτίδα ΑΜΚΕ, Κοινωνικό ΕΚΑΒ,
Αναπτυξιακή «Πάρωννα» ΑΕ Ο.Τ.Α. Τρίπολη,
Αναπτυξιακή Καρδίτσας ΑΝΚΑ Ο.Τ.Α Καρδίτσα,
Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Καρδίτσας,
Διεθνής Οργανισμός Μετανάστευσης.

Το πρόγραμμα «Κι αν ήσουν εσύ;» υλοποιείται από το Πανελλήνιο Δίκτυο για το Θέατρο στην Εκπαίδευση σε συνεργασία με την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες στην Ελλάδα και είναι πιστοποιημένο από τον Διεθνή Οργανισμό για το Θέατρο στην Εκπαίδευση (IDEA).

Το πρόγραμμα «Κι αν ήσουν εσύ;» συγχρηματοδοτείται από την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες και το Πανελλήνιο Δίκτυο για το Θέατρο στην Εκπαίδευση.

www.theatroedu.gr
www.unhcr.gr

πρόγραμμα πιστοποιημένο από τον Διεθνή Οργανισμό για το Θέατρο στην Εκπαίδευση

Οι συγγραφείς φέρουν την αποκλειστική ευθύνη για τα στοιχεία και τις απόψεις που περιλαμβάνονται στα κείμενα της έκδοσης αυτής, τα οποία δεν συμμερίζεται απαραίτητως η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες και δεν τη δεσμεύουν σε καμία περίπτωση.

ISBN:
978-960-9529-06-8

Πανελλήνιο Δίκτυο για το
Θέατρο στην Εκπαίδευση
μέλος του Διεθνούς Οργανισμού για το Θέατρο στην Εκπαίδευση (IDEA)

UNHCR
The UN Refugee Agency